

## 1930 - 1958 காலப்பரப்பில் வட இலங்கையின்

கல்வி நிலை - ஈழகேசரி வெளியீடுத்திய கல்விக் கருத்துக்களை  
அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆய்வு

க. அருட்கண்ணா

### ஆய்வுக்கருக்கம்:

ஒரு தேசத்தின் வரலாற்றினை சரியாக இனங்காண்பதற்கு உறுதியான, நம்பிக்கையான வரலாற்று மூலங்கள் இன்றியமையாதவை. அதுவும் அவை சமகாலத்துவையாக அல்லது சம்பவம் நடைபெற்று காலத்தவையாக, அவற்றுடன் தொடர்புபட்டவைகளாக அமைகின்றபோது அத்தகைய வரலாற்று மூலங்கள் வரவேற்கப்படுகின்றன. அவ்வாறு அமைகின்றபோதுதான் அவை குறிக்கப்பட்ட தேசத்தினையுடைய வரலாற்றினை உறுதியாகப் பதிவு செய்து வைத்திருப்பதற்கான சாதகமான வாய்ப்பினை ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு ஏற்படுத்தும் என்பதில் மாற்றுக் கருத்துக்களுக்கு இடமில்லை. அவ்வகையில் இறுபதும் நூற்றாண்டின் இடைக்கால யாழ்ப்பாண மக்களது இறுப்பினை, அவர்களது வாழ்வியல் முறைகளை வெளிப்படுத்துகின்ற வரலாற்று ஆவணங்களில் ஈழகேசரி என்ற வாராந்திரப் பத்திரிகைக்கும் குளியிடமுண்டு, பொதுவாக அக்காலப்பகுதியில் தோன்றிய பத்திரிகைகள் எல்லாம் ஏதோ ஒரு மத, அரசியல் மற்றும் கொள்கைகளாகவே பின்னணியினை மையமாக்கிகொண்டு தோன்றியிருந்தன. ஆனால் எவ்விதமான மதப் பின்னணியினையோ அல்லது அரசியல், சமூகப் பின்னணியினையோ கொண்டிருக்காமல் தமிழ் பேசும் மக்களது சகலதிறை வளர்ச்சியிலும் அக்கறையினைச் செலுத்துகின்ற ஒரே தொகுதன் யாழ்ப்பாணத்தினைத் தளமாகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட பத்திரிகையே ஈழகேசரி. இப்பத்திரிகை தான் வெளிவந்த காலப்பகுதியில் (1930 - 1958) காணப்பட்ட அக்காலயாழ்ப்பாணம் உள்ளிட்ட இலங்கை மக்களது கல்விநிலை தொடர்பான பல குகலங்களைத் குறிக்கின்றது. பொதுவாகவே இலங்கையானது பல இன மக்களையும் உள்ளடக்கிய பரம்பரிய கல்வி, பண்பாட்டு நிறுவனங்களுடன் அடையாளம் காணப்படுகின்ற பிரதேசமாகக் காணப்படுகின்றது. இந்த சமூகத்திரத்தின் மத்தியில் காணப்படுகின்ற இப்பிரதேசத்தினது சமூகிய வளர்ச்சியில் இலங்கை அரசர்களுடைய காலநெடாட்கம் ஆய்வினையுடைய காலத்தினது முடிவுரை கல்வியின் முன்னேற்றமென்பது உன்னதமான இடத்தினைப் பெற்றிருந்தமையினை ஆராய்ச்சி மூலமாக அறிய முடிகின்றது. அவ்வகையில் இத்தகைய இலங்கை மக்களது இறுபதும் நூற்றாண்டின் இடைக்காலத்தினே கல்வி நிலையின் தனிமைகளை எடுத்துரைக்கின்ற வரலாற்று ஆவணமாகக்கூட நாம் இப்பத்திரிகையினைப் பார்க்கலாம். அதுமட்டுமன்றி இலங்கை மக்களது கல்விநிலையினை உயர்த்துவதற்கான ஆலோசனைகளையும்கூட அது அவ்வப்போது குறு பத்திரிகையினது வெளியீடுகளின் ஊடாகத் தெரிவித்தும் வந்தது. இத்தனது கருத்துக்கள் மற்றும் ஆலோசனைகள் என்பவை எளிய மொழி நடையில் காணப்பட்டதன் பின்னணியில் இது நாம் தகவல்கள் இலகுவான முறையில் மக்களைச் சென்றடைந்தன. குறிப்பாக அயமொழிக்கல்வி, இலவசக்கல்வி, சமயக்கல்வி, கொழிந்தல்வி, சர்வகலாசாலையினது உருவாக்கம் என்பவை அக்காலப்பகுதியில் இலங்கை மக்களது கல்வி முன்னேற்றத் தொடர்பாக ஈழகேசரியினது பிரதான குறிக்கோள்களாக அமைந்திருந்தன. இத்தனைவிட இப்பத்திரிகையானது மாணவர்களது நலன்கள், ஆசிரியர்களது நலன்கள் என்பனவற்றிலும் அக்கறையுடன் செயற்பட்டது. எனவே ஈழகேசரி வெளிவந்துகொண்டிருந்த காலப்பகுதிக்குரிய இலங்கை மக்களது கல்விக் கட்டமைப்பினை அறிய விரும்புகின்ற எவரும் இப்பத்திரிகையினை விசைக்கிவிட்டுச் செல்ல முடியாதென்பதே உண்மை. ,

திறவுச்சொற்கள்: சுபமொழிக்கல்வி, சிவலக் கல்வி, சர்வமானவதை தீட்டம், கைத்தொழிற்கல்வி, பன்னகல்வி.

## 1. அறிமுகம்

உலகில் நாளாந்தம் நடைபெறுகின்ற செய்திகளை மக்களுக்கு வழங்கி வருகின்ற தொடர்பு சாதனங்கள் பல உள்ளன. ஆது மட்டுமன்றி அவை பல தரத்திலும் அமைந்துள்ளன. இவை பொதுவாக தகவல் தொடர்புசாதனங்கள் எனப்படுகின்றன. இவற்றில் பத்திரிகைகள், வானொலி, தொலைக்காட்சி என்பவை முக்கியம் பெறுகின்றன. மேற்கூறப்பட்ட தகவல்தொடர்பு சாதனங்கள் செய்திகளைத் திரட்டுவதையும் பரப்புவதையும் நோக்கமாகக் கொண்டு மக்களுக்கு சேவை செய்கின்றன. இவற்றில் சாதாரண பராமு மக்களையும் தொட்டுடனானதும் செய்திகின்ற தகவல் கண்டகமாகப் பத்திரிகைகள் விளங்குகின்றன. இவ்வாறு இது விவங்கக் காரணம் அது செலவு குறைந்த ஒரு சாதனமாக இருப்பதுடன், மிக இலகுவாக கிடைக்கக்கூடியதொன்றாகவும் காணப்படுவதேயாகும். அவ்வகையில் ஒரு பத்திரிகை என்ற அடிப்படையில் யாழ்ப்பாணத்தில் சுழகேசரி தோன்றிய காலமானது சுழத்தின் அரசியல், சமூகம், வரலாறு பொறுத்து மிகவும் முக்கியம் பெற்றதும் இத்துறையில் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட காலப்பகுதியாகவும் காணப்படுகின்றது. அரசியல் ரீதியில் டொனமூர் அரசியல் திட்டமும் அதனால் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் காணப்பட்ட, சமூக ரீதியில் பழைய சம்பிரதாயங்கள், மரபுகள், மூடநம்பிக்கைகள் போன்றவற்றினைத் தகர்த்தெறிய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அவ்வாறே பொருளாதார ரீதியில் பிழங்குகளிலிருந்த வட இலங்கையினைக் கட்டி பெழுப்ப வேண்டிய தேவையும் காணப்பட்டது. எனவே இத்தகையதொரு பின்னணியில் சுழகேசரியினது வரவானது இலங்கையில் இடம்பெறுகின்றது. பொதுப்பட இப்பத்திரிகை தோன்றிய காலப்பகுதியிலேயே அவ்வது அதற்கு முற்பட்ட காலப்பகுதியிலேயே தோன்றிய பத்திரிகைகள் எல்லாமே மதப் பிரசாரத்தினையோ அல்லது தொழிலாளர்களுடைய நலன்களையோ இலக்காகக் கொண்டே தோன்றியிருந்தன. காரணம் அக்காலச்

குழ்திலை. ஆனால் இப்பத்திரிகையோ இத்தகைய நோக்கங்களிலிருந்து முழுவுறுமாக விவரி மதச்சார்பற்ற, சமூகநாய நலன்களைக் கருத்தில்கொண்டு பணியாற்றியது. தமிழ் பேசும் மக்களை அதிகமாகக் கொண்ட பொறுப்பானப் பிரதேசத்து மன்னாபுரி தோன்றி அவர்களுக்காகவே தனது இறுதிக்காலம் வரை உழைத்து சுழகேசரிப் பத்திரிகை, அக்காலப்பகுதியில் பொதுப்பட கல்விவினது பயனென்பது இவ்வகையில் குறிக்கப்பட்ட பிரிவினர்களுக்கு மட்டுமே கிடைத்து வந்தது. இதனால் இலங்கை மக்களுக்கான கல்விவினது தரத்தினைப் பல வகிகளிலும் உயர்த்துகின்ற நோக்குடன் பல்வேறு கோரிக்கைகளை அரசாங்கத்திடமும் மக்களிடமும் முன் வைத்த இப்பத்திரிகை அதற்காகத் தனது வெளியீடுகளின் மூலமாகவும் போராடியது. அவ்வகையில் அக்கால இலங்கை மக்களது கல்வி நிலை பற்றிய பல அரிய தகவல்களை அதுவும் குறிப்பாக வட இலங்கை மக்களது இப்பத்திரிகையில் வாரிலாக அறித்து கொள்ளமுடியும். அவ்வகையில் சுழகேசரிப் பத்திரிகை வெளிவந்த காலத்திற்கான (1930 - 58) இலங்கை மக்களது கல்வி நிலைமீதல் தன்மை பற்றி அறிவதற்கு உதவுகின்ற முக்கியமான ஆதாரமாகவும் சுழகேசரி அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

## சுழகேசரிப் பத்திரிகையினது தோற்றம்

1930 ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியினை அடுத்த சுமார் 25 வருட காலப்பகுதியினை அறிஞர்கள் தமிழ்நாட்டில் இலக்கிய வரலாற்றில் பத்திரிகைக் காலம் என்பர். (சுப்பிரமணியம், நா. 1987, ப. 109) இத்தகையதொரு பத்திரிகைக் காலத்தினைத் தனக்குள் உள்ளடக்கிய வகையிலேய்தான் சுழகேசரிப் பத்திரிகை வெளிவர ஆரம்பிக்கின்றது. தென்னிந்தியாவில் பத்திரிகைக் காலங்களை மணிக்கொடிக்காலம், சரஸ்வதிகாலம் எனக் குறிப்பிடுவதனைப் போன்று சுழத்திலும் தனக்கென ஒரு காலப்பகுதியினை ஏற்படுத்தி அது சிறிய காலமெனினும் அக்காலகட்டத்திலே

புதுமைகள், புரட்சிகள் செய்து நிறைவில் திற்பது ஈழகேசரியே என்றால் மிகையாகாது. 1930 தூன் 30 இல் தனது வார வெளியீட்டினை முதன் முதலாக யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பித்த இப்பத்திரிகையானது தொடர்ந்து 1958 வரை 28 வருடங்கள் சிறப்பாகத் தனது பணிகளை தமிழ் பேசும் மக்களுக்காகச் செய்து வந்தது. இப்பத்திரிகையானது நா. பொன்னையா என்பவரினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு அவருடைய சொந்த அச்சகமான கன்னாகத்தில் அமைந்திருந்த திருமகன் அழுத்தகத்திலிருந்து வெளிவந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இது ஒரு வாராந்தப் பத்திரிகையாக இருந்தாலும்கூட அக்காலத் தமிழ் மக்களது சகவதுறை வளர்ச்சியிலும் பெரும் பங்கினை ஆற்றியிருந்தமை பாராட்டத்தக்கது.

யாழ்ப்பாணத்தில் தோற்றம் பெற்ற முதலாவது பிரதேசப் பத்திரிகையாகக் கருதப்படுகின்ற இப்பத்திரிகை அரசியல் சூழலை ஏனைய சூழலிலிருந்து பிரித்துப் பாராமல் பொருளாதார, சமூக, கலை, இலக்கியப் பண்பாட்டுச் சூழலுடன் ஒருங்கிணைத்துப் பார்த்ததென்றே கூறுதல் வேண்டும். எந்த ஒரு அரசியல் கட்சியினது பின்வணிகூட இதற்குக் கிடையாது. (உதயன், 2002 மார்ச்சு 18, ப. 03) தொடக்கத்தில் இது ஒரு வாராந்தப் பத்திரிகையாகப் புதன்மீழமைகளில் வெளிவந்தது. பின்னர் இது 1933 ஆம் ஆண்டிலிருந்து ஒவ்வொரு ரூபிற்றுக்கிழமைகளிலும் வெளிவரத் தொடங்கியது. அவ்வகையில் தொடர்புடைய வசதிகள் குறைந்த அக்காலத்தில் ஈழகேசரியின் சேவை அவசியமானதொன்றாகக் காணப்பட்டது. ஈழகேசரி புதினங்களை வெளிப்படுத்துகையில், மிகவும் சிறப்பான முறையில் அதனை விவகளைவகிலிற் தன்மை கொண்டதாகக் காணப்பட்டது. புதினங்களில் உள்ளூர் புதினங்களுக்குத்தான் அதிகளவு முக்கியத்துவத்தைக் கொடுத்திருந்ததமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஈழகேசரிப்பத்திரிகையானது தனியே யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டும் வாசகர் வட்டத்தைக் கொண்டிருக்கவில்லை. அது

தென்னிலங்கையிலும், கிழக்கு மாகாணம் உள்ளிட்ட இலங்கைகளின் பெரும்பாலான பகுதிகளிலும் தனது வாசகர்களைக் கொண்டிருந்ததுடன் கூடக் கூடது. இந்தியா, பர்மா, மலாயா போன்ற நாடுகளிலும் கூட யாழ்ப்பாணத் தமிழ் மக்களின் செய்திகளை தெரிவிக்கின்ற கடைகமாகக் காணப்பட்டது. தமிழர் வாழ்கின்ற பகுதிகளிலுள்ள செய்திகளைக் கொழும்பு நிருபர் கடிதம், கிழக்குத் தபால், மலையகச் செய்திகள் போன்ற பல தலைப்புக்களின் கீழ் வெளியிட்டு வந்தது.

**ஈழகேசரி கண்டும் யாழ்ப்பாணக் கல்வித் தலை**

ஈழகேசரியும் வெளிவந்த காலத்தில் ஈழத்தின் கல்வி வளர்ச்சியில் பாரிய மாற்றங்களை ஏற்பட்டன. இத்தகைய மாற்றங்கள் பெருமளவுக்கு நாட்டு மக்களின் முன்னேற்றத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவே காணப்பட்டன. இத்தகைய முன்னேற்றங்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஈழகேசரியின் பங்களிப்பும் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய வகையில் அமைந்திருந்தன. கயமொழிக்கல்வி, இலவசக்கல்வி, சமயக்கல்வி, தொழிற்கல்வி, சர்வகலாசாலையின் தோற்றம் இவை போன்ற பல முன்னேற்றங்கள் யாழ்ப்பாண அக்கால சமூகத்தில் ஏற்படுவதற்கு இப்பத்திரிகை போராடி வந்தது. அதுமட்டுமன்றி ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் நலன்களில் அக்கறைகொண்டு செயற்பட்டதுமன்றி பெண்கள் கல்வி முன்னேற்றத்திலும் பிற்பட்ட காலங்களில் மிக அக்கறையுடன் உழைத்து வந்தது. அவ்வகையில் மேற்குறிப்பட்ட விடயங்கள் பற்றி செய்திகள் பல இதன் வெளியீடுகள் பலவற்றில் காணப்படுகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியில் இலங்கையின் களரையோரப்பகுதிகளில் நாட்டின் கல்வித்துறையைப் பொறுத்துப் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. அதுமட்டுமன்றிக் கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளின் நடவடிக்கைகளும் இப்பகுதிகளில் பெருமளவிற்கு முக்கியத்துவம் பெற்றுக் காணப்பட்டன. அவர்களது

பாடசாலைகள் மதம் பரப்பும் நிலையங்களாக விளங்கியதுடன் ஆங்கிலமொழி மூலக் கல்வி போதனாசனையங்களாகவும் அமை திகழ்ந்தன. (சத்தியசீலன், ச., 1994, ப.74) யாழ்ப்பாணப் பகுதியைப் பொறுத்து அமெரிக்காவிலுள்ளிகளின் பங்களிப்புகள் இப்பிரதேச மக்களின் கல்வி வளர்ச்சியைப் பொறுத்துக் குறிப்பிட்ட செல்வாக்கையுடைய வகையிலமைந்திருந்தன. மேலும் ஆங்கிலேயர்கள் இப்பிரதேசங்களில் கல்வியை விரிவுபடுத்தும் தொட்கில் கையெழுத்திட்டுப் பாடசாலை மூன்று ஒன்றையும் ஆரம்பித்தனர். இவற்றைவிட இருமொழிப் பாடசாலைகளும் இப்பிரதேசங்களில் காணப்பட்டன. (சத்திரசேகரம், சோ., 1977, ப.88)

20 ஆம் நூற்றாண்டின் முதல் மூன்று தசாப்த காலங்களிலும் கல்வி முறையிலே பெரும் விரிவு ஏற்படுத்தப்பட்டது. அங்கு வகையில் இத்தகைய மாற்றங்கள் ஏற்பட்ட காலத்தில் வெவ்வேறு ஆரம்பித்த ஈழகேசரியாவது அதன் ஆரம்பகால வெவ்விடொன்றில் இலங்கையின் கல்வி தொடர்பாகப் பின்வரும் கருத்தினை முன்வைக்கிறது.

“மக்களின் அறிவாமை யென்னும் அகலிருளை அகற்றி அறிவைப் பெருக்கு வதற்கும் பிறவிலீனால் பெற்ற பயனை நுகர்வதற்கும் வேண்டப்படுவது கல்வியேயாம். மக்களின் உடல் நலத்திற்கு உணவு எய்வாறு வேண்டப்படுகின்றதோ அவ்வாறே அறிவின் ஆதிகத்திற்குக் கல்வியும் வேண்டப்படும்” (ஈழகேசரி, 1930 ஜூலை 09, ப.01)

இச்செய்தியே ஈழகேசரியில் கல்வி தொடர்பாக முதலில் வெளிவந்த செய்தியாகும். ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியின் தொடக்க காலங்களில் கோய்ப்புறக் ஆணைக்குழுவினர் தெரிவித்த கல்விசார் கருத்துக்களும் முன்மொழிந்த ஆலோசனைகளும் இலங்கையின் கல்வி வரலாற்றில் எல்லைக்கற்களாக அமைந்தன. (ஆறுமுகம், வ., 1983, ப.89) இலங்கை மில் டொனாஸுர்

அரசியல் திட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட காலப்பகுதியில் கல்வி வளர்ச்சிக்கான சில முக்கிய அடித்தளங்களுமிடப்பட்டன. (சத்திரசேகரம், சோ., 2000, ப.248) நாட்டின் கல்வி வளர்ச்சியில் அக்கறை கொண்டிருந்த ஈழகேசரி நாட்டின் கல்வி முன்னேற்றத்திற்கு ஆபத்து வருகின்ற சந்தர்ப்பங்களிலெல்லாம் அது தனது கண்டனத்தை தெரிவிக்கவும் தவறவில்லை. எடுத்துக்காட்டாக 1931 இல் அரசாங்கத்திற்குப் பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்பட்டதனைத் தொடர்ந்து மாத்திராக அரசாங்கமாவது பலமுறைகளுக்கும் ஒதுக்கிக் கொண்ட செலவைக் குறைப்பது தவறெனச் சுட்டிக்காட்டியது. (ஈழகேசரி, 1931 பெப்ரவரி 11, ப.02)

கல்வி அமைச்சரால் காலத்துக்குக்காலம் பிறப்பிக்கப்பட்ட சட்டங்கள் சமூகத்திற்கு நன்மை விளைவிக்குமெனில் அதனை ஆதரித்துப் தீமை விளைவிக்குமெனில் அதனை எதிர்த்தும் தனது கருத்துக்களை இப்பத்திரிகை கூறிவந்தது. குறிப்பாக 1931 இல்கல்வி அமைச்சர் பிறப்பித்த ஒரு சட்டமானது அதுவரை காலமும் பாடசாலை முகாமைக்காரராவே ஆகியவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டு வந்த சம்பளம் நிறுத்தப்பட்டு அதற்குப் பதிலாக வித்தியா சங்க காரியஸ்தர்களால் சம்பளம் வழங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தது. மேலும் அச்சட்டம் 5 ஆம் வகுப்புவரை கலபாஷா கல்வி ஏற்பட வேண்டுமெனவும் சமய வேறுபாடுகளின்றி அனைத்து மாணவர்களும் பாடசாலைமில் சேர்க்கப்படலாம் எனவும் கூறியது.

இச்சட்டத்தை ஆதரித்த ஈழகேசரி இவ்விடயத் தொடர்பாகத் தனது கருத்தை பின்வருமாறு முன்வைத்தது.

“கல்வி மத்திரி அதிக அனுபவத்துடன் தேச முன்னேற்றத்தையும் கல்வி அபிவிருத்தியையும் ஒருங்கேகூறி அடையத்தூண்டிய ஒழுக்கினைக் கொண்ட வித்தியா சட்டம் மேலும் மேலும் நன்மைக்காகும் திருத்தங்களுடன் அரசாங்க சபையோரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு வினையில்



அனுட்டானத்திற்கு வகுமென்பதே எழுந்தும்பிக்கை” (ஈழகேசரி, 1931 டி.செம்பர் 23, ப.02)

#### கயலிளழிக் கல்வி

அன்னிய மொழியொன்றினைப் போதனா மொழியாகப் பிரயோகிப்பதன் பயனின்மையையே 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலேயே கல்விமாண்கள் ஏற்றுக்கொண்டனர். (பிரேமரத்னா, போகொட., 1969, ப.664) அவ்வகையிலே இந்நூற்றாண்டின் இறுதியில் தேசிய மொழிகளைக் கல்வியின் ஆரம்பநிலையிலேயே புகுத்துவதற்கான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 20 ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தேசியமொழிகளில் கல்வியூட்டுவதற்கென கிராமப் பாடசாலைகள் கட்டளைச்சட்டம் உருவாக்கப்பட்டது. இத்திறையில் தேசிய மொழிகளைச் சகல பாடசாலைகளிலும் புகுத்துவதற்கு இவ்வகைச் சமூகச் சீர்திருத்தச்சங்கம் 1908 இல் தேசாதிபதியிடம் ஒரு குழுவையும் அனுப்பியிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தொடர்ந்து இவ்வகையில் கயமொழிக் கல்விக்கான போராட்டங்கள் நடத்த வண்ணமேயிருந்த அதேவேளை அதற்குரிய நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்பட்டே வந்தன. 1911 இல்தேசியமொழிக்கல்விக்குச் செயல்பட வேண்டிய ஏற்பாடுகளை ஆரம்பவதற்கென ஒரு கல்விக்குழு உருவாக்கப்பட்டது. இக்காலத்தில் கல்வித்துறையிலே தேசிய மொழிக்கு உரிய இடத்தைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கான போராட்டம் இரண்டு வழிகளில் நடைபெற்று வந்தமை நோக்கத்தக்கது. ஆங்கிலப் பாடசாலைகளின் பாடத்திட்டத்தில் தேசிய மொழிகள் புகுத்தப்படவேண்டுமென்பது ஒன்று. மற்றொன்று சகல பாடசாலைகளிலும் தேசிய மொழிகளையே பொதுக்கல்வியின் போதனா மொழியாகப் பயன்படுத்துவதாகும். (பிரேமரத்னா, போகொட., 1969, ப.664)

ஈழகேசரி கயமொழிப்போராட்டம் உச்ச நிலையை அடைந்த காலப்பகுதியில் வெளிவந்த

பத்திரிகையாதலால் இவை தொடர்பான பல செய்திகள் இதில் காணப்படுகின்றன. அவ்வகையில் இப்பத்திரிகையானது தொடக்ககால வெளியீடொன்றில் கயமொழிக் கல்வி பற்றிப் பின்வரும் கருத்தினை வெளியிட்டிருந்தது.

“நமது நாடுகளில் உண்மைக் கல்வி பரம்பரி உயர்ந்த அடிகாரத்தையுடைய வேண்டுகோளால் நாம் உயர்தரமான கல்வியைக் கற்றுக் கொள் ளுங்கால் தாய்பாஷையை உபயோகிக்க வேண் டும்” (ஈழகேசரி, 1934 ஜனவரி 07, ப.08).

அக்காலப்பகுதியில் பல பாடசாலைகளில் ஆங்கிலமொழியுடன் கல்வி போதிக்கப் பட்டதனால் மாணவர்கள் பல பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டனர். குறிப்பாக அச்சமவத்தில் போதிக்கப்பட்ட கல்வியினை இலகுவில் சில மாணவர்களால் புரிந்துகொள்ள முடி யாதிருந்தது. அத்தேரத்தில் அவர்கள் அன்னிய மொழியில் பரிட்சிதம் பெற்றவர்களாகக் காணப்படவுமில்லை. பெரும்பாலான பெற் றோர்களு நலையும் அதுவாகவே இருந்தது.

1920 தொடக்கம் இந்தியாவில் “கயபாஷா இயக்கம்” ஆரம்பிக்கப்பட்டதன் தாக்கமே இலங்கையிலும் இக்காலப்பகுதியில் இக்கோரிக்கையானது வேகமாகப் பரவு வதற்குக் காரணமாகியது. இத்தகைய கய பாஷா இயக்கத்திற்கு முழு ஆதரவையும் கொடுத்தவர்களாக வடமாகாண ஆசிரியர் சங்கத்தையும் தென்மாகாணங்களில் வாழ்ந்த கல்விச் சீர்திருத்தவாதிகள் சிலரையும் குறிப்பிடலாம். (முகம்மது சமீம், அ., 1998, ப.168)

கயமொழியில் கல்வியினைக் கற்பதில் அக்காலத்தில் சில முக்கிய பிரச்சினைகள் காணப்பட்டன. அவற்றிலொன்று கதேச மொழியில் போதியளவு பாடப்புத்தகங்கள் காணப்படாமையாகும். எனவே இதனைக் காரணமாகக் கொண்டு இக்கல்வியை காலந்தாழ்த்தக்கூடாது எனக் கூறுகின்ற ஈழகேசரி அன்னிய பாஷை நமது

கல்விக்கு ஆதாரமாக நிற்கும் வரையும் கல்வி கற்ற வகுக்கும் கல்வி கற்காத பாடசாலைக்களுக்கிடையிலும் பாரிய இடைவெளி இருந்தே வரும் என்ற கருத்தைத் தனது வெளியீட்டொன்றில் முன்வைக்கின்றது. (சுழுகேசரி, 1937 பெப்ரவரி 28, ப.08)

1931 அனலில் கல்வி தொடர்பாகவொரு பிரேரணை இலங்கை அரசாங்கத்தினால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இதன்படி 5 ஆம் வகுப்புவரை தாம்பாணைக் கல்வி கற்றுக்கொடுக்கப்பட வேண்டுமென அதில் கூறப்பட்டிருந்தது. எனினும் இதனை நமது நாட்டைச் சேர்ந்த சிலர் விரும்பவில்லை. இவர்கள் பல்வேறு காரணங்களைக் கூறி இதனை நிராகரிக்கவும் முற்பட்டனர். தேசியமொழிக் கல்வியை எப்பொழுதும் ஆதரித்துவந்தாழகேசரி இவர்களின் இத்தகைய நடவடிக்கையைக் குறைகூறுகின்றது.

இப்பத்திரிகை தொடக்கத்தில் கயமொழிக் கல்வியைக் கற்றுக்கொடுப்பதில் பல சிரமங்கள் காணப்படுமெனவும் எனவே அரசாங்கமும் மக்களும் இவ்விடயத்தில் ஒத்துழைத்தால் பிள்ளைகளில் நன்மையேற்படும் எனவும் தொடர்ந்து பல வெளியீடுகளில் கூறிவந்தது.

1952 இல் இலங்கை அரசாங்கத்தினால் கல்வி தொடர்பாகப் பலதிறுத்தங்கள் கொண்டு வரப்பட்டன. அவற்றில் 1953 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 6ஆம், 7ஆம், 8ஆம் வகுப்புகளுக்குத் தாய்மொழிக்கல்வி கற்பிப்பது பற்றிக் கூறப் பட்டிருந்தது. இதற்கு விதியாகாமை அறிபர்கள் மத்தியிலிருந்து பல எதிர்ப்புக்கள் தோன்றின. பொதுவாகக் கொழும்பிலிருந்த ஆங்கிலக்கல்லூரி அறிபர்கள் சிலர் இதனை விரும்பவில்லையென்றே கூறவேண்டும்.

இத்தினலையில் கயமொழிக் கல்வி தொடர்பான விடயங்கள் காலத் தாழ்த்தப்பட்டுப் போவதனைத் தொடர்ந்து சுழுகேசரி தனது வெளியீட்டொன்றில் பின்வரும் கருத்தை இவ்விடயமாக முன்வைத்தது.

“காலம் தீடித்தாலும் கஷ்டங்கள் தோன்றினாலும் தாய்மொழி மூலமே கல்வி கற்றுக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். இதனை நமது அரசினர் ஒருபோதும் மறந்துவிடக்கூடாது. ஆங்கில மொழியை இரண்டாவது மொழியாகக் கற்பது பற்றி எவ்வித ஆட்சேபமும் இல்லை. ஆனால் அம்மொழிக்கு முதன்மை தன்மையல்ல.” (சுழுகேசரி, 1953 நவம்பர் 15, ப.06)

எனவே பொதுப்பட நோக்கில் சுழுகேசரி ஆங்கிலமொழியை முந்தாக ஒதுக்கவில்லை என்பதும் தேசியமொழிக்கு முதன்மையளிக்க வேண்டுமென்பதையும் விரும்பியதனை உணரமுடிகின்றது. அவ்வகையில் அது பாவர்ப்பு வகுப்பிலிருந்து பல்கலைக்கழகம் வரை கயபாணைக் கல்வியையே ஆதரித்து நின்றது. அது இவ்விடயமாகத் தனது விருப்பத்தை ஓரளவுக்குப் பூர்த்தி செய்து கொண்டாலும் 1960 ஆம் ஆண்டில் பிப்பே பல்கலைக்கழகங்களிலும் கல்வி கல்யாணையில் போதிக்கப்பட ஆரம்பிக்கப்பட்டதனையும் அவதானிக்க முடிகின்றது. எனவே சாதாரண மக்களும் கல்வியின் மகத்துவத்தினை உணரவும் புரிந்து கொள்ளவும் சுழுகேசரி கயமொழிக் கல்வியினை எப்போதும் ஆதரித்திருத்தமே குறிப்பிடத்தக்கது.

#### இலவசக் கல்வி

சி. டபிள்யூ. டபிள்யூ கன்னங்கராவினால் 1945 ஆம் ஆண்டளவில் நமது நாட்டில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட இலவசக் கல்வியானது இலங்கைக் கல்வி வரலாற்றில் மட்டுமல்ல அரசியல் பொருளாதார சமூக வரலாற்றிலும் பாரிய தன்மையை ஏற்படுத்தியதெனலாம். (சத்தியசேன, ச., 1994, ப.78) இலவசக் கல்வித் திட்டத்தின் மூலமே ஆங்கிலக்கல்வி கற்ற உயர் வர்க்கத்தினருக்கும் தாய்மொழி மூலம் கல்வி கற்ற மக்களுக்கும் இடையிலே காணப்படுகின்ற வேற்றுமையினை அகற்றலாமெனக் கருதிய கன்னங்கராவினால் அரசாங்கசபையில் 1944 இல் இவ்விடயம் தொடர்பாக ஒரு மசோதா கொண்டுவரப்பட்டது.

இம்மசோதாவில் பின்வரும் விடயங்கள் அடங்கியிருந்தன.

1. எவ்வாறு அரசாங்க உதவி பெறுகின்ற பாடசாலைகளிலும், அரசாங்க ஆரம்ப உயர்கல்விப் பாடசாலைகளிலும், ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலைகளிலும், அரசாங்க பொறியியல் கல்வியை வளர்த்தல் பாடசாலைகளிலும், சர்வகலாசாலைகளிலும் கல்விக்கான கட்டணம் அறவிடக் கூடாது.
2. அரசாங்க தன்கொடை பெறும் ஆரம்ப உயர்கல்விப் பாடசாலைகளிலும், ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்வியாகிலும், கட்டணமாய்றும் ஆசிரியத் தகுதிபெற்ற ஆசிரியர்களுக்கு அவர்களுடைய கல்வித் தகுதிக்கேற்ப சம்பளம் அரசாங்க நிதியிலிருந்து கொடுக்கப்படும்.
3. அரசாங்க தன்கொடை பெறும் பாடசாலைகளுக்குத் தனபாடங்களுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட தொகையை அரசாங்கம் கொடுக்கும். ஆனால் இப்பாடசாலைகள் விளையாட்டுக்கென ஒரு சிறிய கட்டணத்தை அறவிடாவிடாமையொழிய வேறு எவ்விதமான கட்டணத்தையும் அறவிடமுடியாது. (முகம்மது சமீம், அ., 1998, ப.241)

சி. டபிள்யூ. டபிள்யூ. கன்னங்கரா கொண்டு வந்த இத்திட்டத்திற்கு டி.எஸ். செனநாயக்கா மற்றும் இலங்கைத் தேசிய காங்கிரஸ் உறுப்பினர்கள் சிலரும் எதிர்ப்புத் தெரிவித்தனர். அதுமட்டுமன்றி இவ்வித இட்டத்தைப் பின்போடவும் முற்பட்டனர் என்றாலும் இறுதியில் கன்னங்கராவே வெற்றி பெற்றார். நமது நாட்டின் கல்வி வளர்ச்சியில் இதனை ஒரு மைல் கல்லாகக் கருதும் சோ. சந்திரசேகரம் இலவசக்கல்வியும் தாய்மொழிக் கல்வியும் சாதாரண மக்கள் இடைநிலைக் கல்வியையும் உயர் கல்வியையும் பெறுவதிலிருந்து பொருளாதாரத் தடைகளையும் நீக்கினார் கன்னங்கரா எனக் குறிப்பிடப்படுவது பொருத்தமானதே. (சந்திரசேகரம், சோ., 2000, ப.248)

ஈழகேசரி வெளிவந்த காலப்பகுதியில் நாட்டின் கல்வித்துறையில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களில் இலவசக்கல்வியும் ஒன்று. இதன் காரணமாக இலவசக்கல்வி தொடர்பாகவும் அதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொண்ட வரலாற்றையும் இப்பத்திரிகையினூடே அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இலவசக்கல்வி தொடர்பாக ஈழகேசரியில் வெளிவந்த முதல் செய்தி அதன் ஆசிரியத் தலைவர்கள்திலே காணப்படுகின்றது. அதில் இலவசக்கல்வியை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு சி. டபிள்யூ. டபிள்யூ. கன்னங்கரா முயற்சி செய்வதாகவும் இவருடன் வித்தியாகர்த்தரீ எக். எஸ். பெரேரா மிக்க ஆர்வம் காட்டுவதாகவும் முயற்சி செய்வதாகவும் இதற்கென நான்கு கோடி ரூபா ஒதுக்கப்பட்டுள்ளதாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் அது தொடர்த்து கூறும்போது இலவசக்கல்வி வழங்கப்படுமாயின் நாடு உயர்நிலையை அடைவதற்கு வாய்ப்புப் பதாகையும் கூறுகின்றது. (ஈழகேசரி, 1944 மார்ச்சு 12, ப.04)

பாவர் வகுப்புத் தொடக்கம் பல்கலைக் கழகம் வரை இலங்கையிலேதான் முதலில் இலவசக்கல்வி ஆரம்பமானது. எனவே தொடக்கத்தில் இத்திட்டத்திற்குள் வருவதற்குச் சில பாடசாலைகள் தயக்கம் காட்டின. அதேநேரத்தில் 200 பாடசாலைகள் வரை இத்திட்டத்திற்குள் உடனே வந்துவிட்டன என்பதும் அவதானிக்கத்தக்கது. ஆரம்பத்தில் 60 பாடசாலைகளேதான் இத்திட்டத்திற்குள் வருவதற்குத் தயக்கம் காட்டின. எனவே இவ்வாறான பாடசாலைகள் மூன்று வருடங்களுக்குள் இத்திட்டத்திற்குள் வரவேண்டுமெனவும் அச்சமயத்தில் அரசாங்கத்தினால் கட்டணமிடப்பட்டிருந்தது.

இலவசக்கல்வி நடைமுறைக்கு வருவதற்கு முன்பாகவே அரசாங்கப் பாடசாலைகளும் காமொழிக்கல்வியை இலவசமாகவே வழங்கி வந்தன. (சந்திரசேகரம், சோ., 1977, ப.100) இவ் இலவசக் கல்வி முறையானது கட்டணம் அறவிட்டுவந்த அரசாங்க உதவி பெற்ற ஆய்

சிலப்பாடசாலைகளையும், பங்களலக் கழகம், தொழில்துறைப்பாடசாலை ஆகிய கல்வி நிலையங்களுக்கும் கயமொழிப் பாடசாலைகளைப் போன்ற இலவசக்கல்வியை வழங்குகின்ற நிலைக்கு கொண்டு வந்ததெனலாம். எனவே ஆறுவரைவறுமையிலிருந்து மாணவர்கள் ஆய்விக்கக் கல்வியைப் பெற்றுக்கொள்வதிலிருந்து பொருளாதாரத்தடைகள் இதனால் ஓரளவு நீக்கப்பட்டனவென்றே கூறவேண்டும்.

அந்நேரத்தில் இலவசக் கல்வித் திட்டத்தை எதிர்த்தவர்களில் மிதிவந்தவர்களும்கூடும் ஒரு பிரிவினராகக் காணப்பட்டனர். இத்திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்தால் ஏற்படவுள்ள சிக்கல்கள் தொடர்பாக சௌ. பற்றிக் கல்யாணி அறிபராக அச்சமயத்தில் இருந்த அகஸ்பிரிஸ்கு அளிக்கப்பட்ட வரவேற்புக்கூட்டமொன்றில் அவர் ஆற்றிய உரையின் சில பகுதிகளை எழுகேசரி பின்வருமாறு பிரகரித்திருந்தது.

“இலவசக்கல்வித் திட்டம் நடைமுறைக்கு வந்ததிலிருந்து சௌ. பற்றிக் கல்யாணியின் நவன்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கத் தொலிக்கர்கள் ஒற்றுமையாக இருக்கும் காலம் வந்துவிட்டது. நமது ஐக்கிய வாழ்வை சிதைக்க விரோதிகள் வேலை செய்து வருகின்றனர். நாம் ஒற்றுமையாக இருந்தால் நமது மத்தித் திரு பாதகமான சட்டங்களை இயற்ற அவர்கள் அஞ்சுவார்கள்.” (எழுகேசரி, 1946 யூன் 23, ப. 43)

மிதிவந்தவர்களின் வாக்குகளைப் பெருமளவிற்கு நம்பியிருந்த ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம், அ. மகாதேவா, சிறிபத்தமதாதன் போன்ற அரசியல் தலைவர்கள்கூட ஆரம்பத்தில் இத்திட்டத்தை எதிர்த்திருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. இலவசக் கல்வித் திட்டத்தினால் நன்மையடைந்தவர்களாக பணக்கார வர்க்கத்தினரே பெருமளவிற்குக் காணப்பட்டனர். 1942 ஆம் ஆண்டு வரை கட்டணத்தைச் செலுத்திக் கல்வி கற்ற உயர்வர்க்கத்தினருக்கு தற்போது கட்டணம்

செலுத்தாமலே கல்வி கற்கின்ற வாய்ப்புக் கிட்டியது. கிராமப் புறங்களிலும் மத்திய கல்வியாளர்களை நிறுவிப் பாமர மக்களுக்கும் உயர் கல்வியை வழங்கவேண்டுமென்ற கண்ண்கராவின் நோக்கம் அரசின் பணப்பற்றாக்குறைவினால் சில சந்தர்ப்பங்களில் பாதிக்கவும் செய்தது.

இலவசக் கல்வித் திட்டத்தில் ஏற்பட்ட முக்கியமானதொரு பிரச்சினை மாணவர் அதிகரிப்பினைக் கட்டுப்படுத்த முடியாததாகக் காணப்பட்டது. அதாவது இத்திட்டத்தின் மூலமாக ஆய்விவப் பாடசாலைகளில் கற்கின்ற மாணவர்களின் தொகையானது அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது. அந்நேரம் தேசிய பாடசாலைகளில் மாணவர் தொகையில் மாற்றங்கள் ஏற்படவில்லை. ஆய்விவம் கற்றுக்கொள்ள முடியாத ஏழை மாணவர்களுக்கு இம் ஆய்விவம் கற்கின்ற வாய்ப்பு ஏற்பட்டதனால் இவ்வாறான பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டன. உயர்தர வகுப்புகளுக்குப் பெரும்பாலும் மாணவர்கள் ஆய்விவ வித்தியாசாலைகளை நாடுகின்ற சூழ்நிலைதான் அக்காலத்தில் காணப்பட்டது. உண்மையில் இத்தகைய நிலைக்குக் காரணம் தம்மை உயர்வான அந்தஸ்துள்ளவராகக் கட்டிக்கொள்வதற்கும் வேலை வாய்ப்புக்களை இலகுவாகப் பெற்றுக் கொள்ளுவதும்.

எழுகேசரி 1951 இல் வெளியிட்ட தனது வெளியீடொன்றில் இலவசக் கல்வியின் பின்னர் ஏற்பட்ட பாதகமான நடவடிக்கையென ஒரு விடயத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. அதாவது 6 வருடங்களாகப் பாலர் வகுப்புத் தொடக்கம் பல்கலைக்கழகம் வரை இலவசமாகக் கல்விப் பாதிக்கப்பட்டதெனவும் ஆனால் தற்போது மாணவர் வசதி நிதியென்ற பெயரில் கல்வியை அதிகரிக்க மாணவர்களிடம் பணம் சேகரிப்பதாகவும் குறைகூறுகின்றது. (எழுகேசரி, 1952 ஓகஸ்ட்

26, ப.04) இந்நடவடிக்கை இவ்வசக் கல்விக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கின்ற திகழ்வாக சுழகேசரி கருதியது. அவ்வசையில் இவ்வசக் கல்வியை ஆதரித்துக்கொண்ட இப்பத்திரிகையானது அக் கல்வியின் அவசியத்தைவும், அது நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களில் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளையும் காலத்துக்குக் காலம் எடுத்துக்காட்டி வந்தது.

### மதக்கல்வி

சுழகேசரி வெளிவந்த காலகட்டத்தில் மதக்கல்வி என்பது அவசியமானதொரு கல்வியாகக் காணப்பட்டது. அன்விய மொழியையும், அன்விய மதக்கல்வியையும் மக்கள் நாடிநின்ற வேளை ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் தமது மதக்கல்வியை பேண வேண்டிய சூழ்நிலையில் இப்பத்திரிகை சமயக்கல்வி பாதுகாக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தையும் சமயக்கல்வி பற்றிய பல செய்திகளையும் மக்களுக்கு வழங்கியது. உண்மையில் இப்பத்திரிகையானது முன் பொரு இடத்தில் குறிப்பிட்டதனைப் போன்று மதச்சார்பற்ற பத்திரிகையாகக் காணப்பட்டபோதுங்கூட தனது கடமைகளி லொன்றாக அவரவர் மதங்களைப் பேண வேண்டியதன் அவசியத்தினையும் அதனு டன் தொடர்பான கல்வியினைக் காப்பாற்ற வேண்டியதன் அவசியத்தினையும் எடுத்துக் காட்டி வந்தது.

19 ஆம், 20 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் இவ்வகையில்மதநிபாணகல்வியிறுவணங்களின் செயற்பாடுகள் அதிகமாகக் காணப் பட்டன. எனவே இந்நூற்றாண்டுகளில் இவ்வகையின் கல்வி வளர்ச்சியில் செயல்பாட்டுச் செலுத்திய முக்கிய அமைப்புகளாக மத நிறுவனங்களைக் குறிப்பிடலாம். (சுத்திரசேகரம், 1975, ப.05) அமெரிக்க மிஷன், கத்தோலிக்க மிஷன், ஆங்கில சேர்ச் மிஷன், வென்லியன் மிஷன் போன்றன இவற்றுள் முக்கியமானவை. அவ்வகையில் இக்காலப்பகுதியில் தமிழர்கள் வாழ்கின்ற பகுதிகளில் சைவப் பெரியார்களும், சமய நிறுவனங்களும் சமயப்பாடசாலைகளை

நிறுவித்தமிழ்ப் பண்பாட்டின் அடிப்படையில் தமிழ் மக்களுக்கு உகந்த கல்வியை வழங்க முற்பட்டனர். இப்பின்னணியில் சைவக் கல்வி பெற்றுக்கொண்ட புத்துணர்ச்சியே 20 ஆம் நூற்றாண்டி.தேற்பட்ட கல்வி வளர்ச்சிக்கு வித்தாக அமைத்து கொண்டதெனலாம்.

அன்வியராட்சிக் காலத்தில் யாழ்ப்பாணக் கல்வியானது இருச் குழுத்து கிடத்த நேரத்தில் சைவக் கல்வியின் பாதுகாவலர்களாகப் பணியாற்றிய பெருமை கோவில், மடங்கள், திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களுக்கே உண்டு. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தடுப்பகுதியிலிருந்து யாழ்ப்பாணக் கல்வியின் புத்தெழுச்சியானது யாழ்ப்பாணத்தவர்களின் சமூக மேல்மட்டத் தாரிடம் ஒரு விழிப்புணர்வை உண்டாக்கியது.

அவர்களை இருபணிகள் பொதுவாக எறிப்பார்த்தன.

1. மதமாற்றத்தைத் தடுத்தல்

2. சைவக் கருத்துக்களையும் அவற்றின் மேம்பாட்டையும்மக்கள் மத்தியில் பரப்பதல் (ஆறுமுகம், வ, 1999, ப.07)

19ஆம்நூற்றாண்டிலிருந்துசைவக்கல்வியின் வளர்ச்சிக்குப் பணியாற்றிய பெரியார்கள், மத நிறுவனங்கள் என்பவை சைவத் தமிழர்கள் வரலாற்றில்மறைக்கமுடியாதவர்கள். இவர்களில் ஆறுமுகநாவலருக்குத் தனிவிடமுண்டு. சைவ சான்றிதங்களுக்கான பாடநூல்களை எழுதியும் அவற்றினை அச்சிட்டு வெளியிட்டும் சைவக் கல்விப்பணியை இவர் மேற்கொண்டார். (முருகையன், இ, 1979, ப.21) தெற்கில் அந்காரிக் தர்மபாலாஸைப் போல வடக்கில் ஆறுமுகநாவலரென பேராசிரியர் ஒருவர் ஆறுமுகநாவலரின் சைவக் கல்வி தொடர்பான பணி பற்றி ஒரு இடத்தில் குறிப்பிடுகின்றார். (ஆறுமுகம், வ, 1999, ப.07)

ஆறுமுகநாவலரைத் தொடர்ந்து வைத்தியலிங்கம் செட்டியார், சிறாப்பர் குருநாத முதலியார், சேர். பொன், இராமநாதன், பாவலர் துரைப்பாப்பிள்ளை, மனவராயர் கந்தையா உபாத்தியாயர் போன்றவர்களின்

பணி சைவக் கல்வியின் வளர்ச்சியில் பாராட்டப்படத்தக்கன. இவ்வாறே 1888 இல் உருவாக்கப்பட்ட சைவவிரிஞ்சிச் சங்கத்தையும் சைவக் கல்வியின் பாதுகாவல் நிறுவனங்களாகக் குறிப்பிடவேண்டும். ஈழகேசரி வெளிவந்த காலத்திலும் இவற்றின் பணிகள் தொடர்ந்தமையால் இப்பத்திரிகையில் இவை பற்றிய செய்திகளைக் காண முடிகின்றது.

அவ்வகையில் சைவக்கல்வி தொடர்பாகப் பல செய்திகள் ஈழகேசரியில் காணப்படுகின்றன. அனைத்து கட்டினர, கடிதங்கள், செய்திகள் வடிவில் உள்ளன. அக்காலத்தில் சைவப் பாடசாலைகளைப் புறக்கணித்துவிட்டு பிள்ளைகளைப் பல்வேறு நன்மைகளின் பொருட்டுக் கிறித்தவப் பாடசாலைக்கு அனுப்புகின்ற வழக்கம் பரவலாகப் பெற்றோர்களிடம் காணப்பட்டது. இத்தகைய நிலைமையானது இவ்வகையில் சைவசமயத்தவர்களிடம் மட்டுமன்றி வேறு சில மதத்தவர்களிடமும் காணப்பட்டிருந்ததாம் குறிப்பிடத்தக்கது.

இதனைக் குறைகூறும் கா. சின்னப்பாப் பிள்ளை என்பவர் தனது கருத்தை இப்பத்திரிகையில் பின்வருமாறு முன்வைக்கின்றார்.

“சைவக் கலாசாலைகளுக்கு அபிபிராக இருக்கும் சில சைவப் பிரமுகர்கள் தங்கள் உறவினர்களின் பிள்ளைகளைத் தங்கள் வித்தியாசாலைகளில் கற்கும் பிள்ளைகளை கிறித்தவரால் நடத்தப்படும் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்புகின்றனர். இதிலும் பார்க்க இப்பிவான செயல் வேறு எதுவுமில்லை.” (சின்னப்பாப்பிள்ளை, க, ஈழகேசரி 1934 ஜனவரி 16, ப.04)

இச்செய்தியானது 20 ஆம் நூற்றாண்டின் மூன்று தசாப்தங்களுக்குப் பின்னரும் கூட சைவக்கல்வியானது பல போட்டிகளை எதிர்த்தோக்க வேண்டியிருந்தது என்பதனைப் புலப்படுத்துகின்றது. இக்காலத்தில் தமிழர்கள் சிலர் அன்னிய நாகரிகத்தில் ஆர்வங்காட்டியது மட்டுமன்றி சைவக்கல்வியையும் பிற்போக்

கான கல்வியை நடைபயிடினர். மேலும் சில சிள்ளைகள் அனாதை, ஆலயம் செல்லுதல், நமஸ்காரம் செய்தல் போன்றவற்றையும் அவர்கள் கிண்டல் செய்ததனை அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. (ஈழகேசரி 1934 ஜனவரி 07, ப.07)

1947 இல் புதிய கல்விச்சட்டம் அரசாங்க சபையில் விவாதிக்கப்பட்டது. இச்சட்டத்திற்குக் கிறித்தவப் பாநிரியார்கள் தமது கருமையான எதிர்ப்பினைத் தெரிவித்தனர். இத்திட்டத்திலுள்ள சில அம்சங்கள் கிறித்தவ மதம் பரப்புகின்ற முயற்சிகளுக்குத் தடையாகக் காணப்பட்டதனால் அவர்களின் கோரிக்கைக்கு செலீராய்த் துக் கொண்ட அரசாங்கம் மதக்கல்வி தொடர்பாகக் காணப்பட்ட இரு அம்சங்களையும் நீக்கிக் கொண்டது. அதாவது தமது சமயம் சார்ந்த 30 மாணவர்கள் குறைந்தபட்சம் இல்லாதுவிட்டால் வித்தியாசாலைகளை நடத்த முடியாதென்பது மேலவையு மாணவர்களுக்கு அவ்வாறு மத்தியமேயைக் கல்வி போதிக்கப்பட வேண்டுமென்பது. (ஈழகேசரி 1934 ஜனவரி 07, ப.07).

சமயக்கல்வி கற்பிக்கின்ற ஆசிரியர்களின் நடத்தைகள் எப்படியிருக்க வேண்டுமென்பதையும் ஈழகேசரி பல வெளியீடுகளில் கூறி வந்தது. அவ் வெளியீடுகளில் ஒன்றில் வெளிவந்த செய்தி பின்வருமாறு காணப்படுகின்றது.

“சமயக்கல்வி நாட்டில் உண்மை நிலை பெற வேண்டுமானால் மாணவர்கள் சமயக் கொள்கைக்கும் கல்விக்கும் ஆர்வம் செய்வாக்கடிவ சூழவை உருவாக்க வேண்டும். ஆசிரியர்கள் சமய சாஸ்திரங்கள் அறிந்தவராக இருக்க வேண்டும். ஆசிரியர் தமது வாழ்க்கையில் பிரத்தியேகமான மனப்பான்மையும், மதிப்பும் சமயாசாரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவராவையும் இருக்கவேண்டும்” (ஈழகேசரி 1949 ஜனவரி 02, ப.08)

இத்தகவலானது அக்காலப்பகுதியில் ஆசிரியர்கள் சிலர் போதியளவு சமய அறிவு கொண்டவர்களாக விளங்கவில்லையென்பதனைக் காட்டுகிறது. ஈழகேசரி வெளிவந்த காலத்தில் சைவக்கல்வியை மேலோங்கச் செய்வதற்கு உதவியசமயக்கல்விநிறுவனங்கள் தொடர்பான செய்திகளையும் இப்பத்திரிகை வழங்கியது. குறிப்பாகச் சைவாபித்தியாவிருத்திச் சங்கத்தின் நடவடிக்கைகள் தொடர்பான பல செய்திகள் ஈழகேசரியில் காணப்படுகின்றன.

சேர். பொன். இராமநாதன் மற்றும் சிவசைவப் பெரியார்களின் முயற்சியால் உருவாக்கப்பட்ட இவ்வமைப்பு சைவக்கல்வியின் வளர்ச்சிக்கு இப்பத்திரிகை வெளிவந்த காலத்தில் பெருந்தொண்டாற்றி வந்தது. இச்சங்கத்தின் வளர்ச்சியில் அ. இராசரத்தினத்தின் பங்கு அனப்பரியது. 1938 வரை இச்சங்கமானது 187 பாடசாலைகளையும் 1500 ஆசிரியர்களையும், 3500 மாணவர்களையும் கொண்டிருந்தது. இவற்றைவிட அது ஆசிரியப் பணிச்சிக் கவாசானை, 7 ஆங்கில வித்தியா சாலைகள், 2 ஆறாஸ்தப் பிள்ளைகளில் விடுதிகள், 15 நெசவுப் பாடசாலைகள், 16 கடை இழைக்கின்ற பாடசாலைகள் என்பவற்றைத் கொண்டிருந்தது. எனவே இப்பெரிய அமைப்பு உதவிகள் பிறரிடம் கோரியபோது அவற்றுக்கான விளம்பர ஊடகங்களிலொன்றாக இப்பத்திரிகை பயன்படுத்தப்பட்டது. (ஈழகேசரி, 1943 நவம்பர் 14, ப.94)

இவ்வாறே சைவபரிபாலனசபை தொடர்பாகவும் பல செய்திகள் ஈழகேசரியில் காணப்படுகின்றன. இவ்வமைப்பானது 1888 இல் வண்ணாரப்பண்ணை நாவலர் சைவப் பிரகாச வித்தியாசாலை மண்டபத்தில் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. அந்தவகையில் ஆறுமுக நாவலரின் சைவக்கல்விப்பணியைத் தொடர்ந்து பாதுகாத்து வந்த பெருமை இதற்கு உண்டு. இச்சபையால் நடாத்தப்படுகின்ற பரிட்சைகள் பற்றியும், அதில் சித்தியடைந்தவர்கள் பற்றிய விபரங்களையும் ஈழகேசரியில் காண முடிகின்றது.

எனவே இப்பத்திரிகையானது அன்னியராட்சிக்காலத்தில் சமயக்கல்வியானது பாதிக்கப்பட்டு நின்றபோது அக்கல்வியை வளர்ப்பதற்குத் தேவையான ஆக்கங்கள் பலவற்றை வெளியிட்டது. அன்னியரது சமயக் கல்வியின் பிரயோசனமின்மையை அங்ஙனம் போது வெளிப்படுத்தியது. சைவப் பாடசாலைகளுக்கு மாணவர்களைச் செல்லுமாறு ஊக்கப்படுத்தியது. 1931 இல் சமயக்கல்வியானது எல்லாப் பாடசாலைகளிலும் அவசியம் கற்கப்பட வேண்டுமென்ற அரசின் உத்தரவு ஈழகேசரிக்கு மகிழ்ச்சியை வழங்கியிருக்கும்மென்பதில் சந்தேகமில்லை.

### தொழிற்கல்வி

ஈழகேசரி வெளிவந்த காலப்பகுதியில் தொழிற்கல்வியின் அவசியமானது உணரப்பட்டிருந்தது. அக்காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த பாணத்தின் பொருளாதாரநிலைநேர்வடைத்து சென்றமையினால் வெறுப்பின் உத்தியோகக் கல்வியைமட்டும் கற்காமல் தொழிற்கல்வியின் அவசியத்தையும் உணரவேண்டிய நிலை காணப்பட்டது. அந்தவகையில் சமகாலத்தில் தொழிற் கல்வியை ஊக்குவிக்கின்ற பல செய்திகள் ஈழகேசரியில் வெளிவந்துள்ளன.

ஈழகேசரியானது தீண்டகாலமாகவே தொழிற் கல்வியின் அவசியத்தையுணர்ந்து அதன் முக்கியத்துவத்தினைத் தனது வெளியீடுகளில் கூறிவந்தது. அன்னியரின் கல்வியானது வாழ்க்கைக்கு ஏற்றதல்ல என்பதனையும் இக்கல்வியானது தேசநன்மையில் அக்கறை கொண்டவர்களுக்குத் தேவையற்றது என்பதையும் தனது வெளியீடுகள் பலவற்றில் இப்பத்திரிகை விளக்கியிருந்தது.

அவ்வகையில் தொழிற்கல்வி தொடர்பாக ஈழகேசரி பின்வரும் கருத்தினைக் கொண்டிருந்தது.

“நாட்டுக் கல்வியை ஏற்படுத்துவதற்கு நமது பிரதிநிதிகளாகவுள்ளவர்களும் மனத்துக்க மிளித்த தொண்டாற்ற வேண்டும். அத்துடன்

சனங்களுக்கும் விசுவாசமான தன்மைகள் ஏற்பட வேண்டுமென்று விரும்பி உண்மைக் கல்வி முறைகளை அதுசரித்தால் விரைவில் நம் நாடு தன்மைபெய்துக்கூடும்” (சுழுகேசரி, 1930 ஓக்ரோபர் 15, ப.02)

நாட்டித்கேற்ற கல்வி அல்லது தொழிற் கல்வியை ஆதரித்து அதன் அவசியத்தைக் கூறிவந்த இப்பத்திரிகை உத்தியோகக் கல்வியின் தீமைகளையும் எடுத்துக்காட்டியது. இந்த கைக கல்வியானது மனிதன் தெய்வபக்தி அற்றவனாகவும் அதேதேரம் தேசப்பற்று, தாய்மொழிப்பற்று, பெரியோரைப் போற்றும் பண்பு போன்றவற்றை அவனிடம் வளர்க்காது என்ற கருத்தையும் கொண்டிருந்தது.

ச.சபாபதி என்பவர் தொழிற்கல்வியின் அவசியத்தை வலியுறுத்தி ஒரு கட்டுரையை சுழுகேசரியில் எழுதியிருந்தார். அக்கட்டுரையில் நமது நாட்டு மக்களுக்குத் தொழிற்கல்வியையும் வாழ்க்கையில் மரம்பக்களையும் புகட்டுதல் அவசியமானதெனவும், இளைஞர்கள் பிற நாடுகளுக்கு அனுப்பப்பட்டுத் தொழிற் பறித்தி அவர்களுக்கு அளிக்க வேண்டுமெனவும், தொழிற் பவிரியடைந்தவர்கள் நாட்டின் தாய்மொழியில் அத்தொழிலை விருத்தி யாக்குவதற்கேற்ப கலாநிலையங்களுளவும், தொழிற்சாலைகளையும் ஏற்படுத்துவது அவ சியமென்பதையும் அவர் அக்கட்டுரையில் சுட்டிக்காட்டியிருந்தார். (சபாபதி, ச., சுழுகேசரி 1932 யூலை 31, ப.02) மேல்நாட்டு ஆடம்பரங் களை விரும்பிய அக்காலச் சமூகம் இக்கல்வியை பெருமளவுக்கு ஆதரிக்கவில்லை. இதன் காரணமாக அக்காலத்தில் வட இலங்கையில் கைத்தொழில், வர்த்தகம் என்பன வீழ்ச்சியடையும் நிலை காணப்பட்டது.

1937களில் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் நிலை கவலைக்கிடமாகி வருவதனைப் பல பத்திரிகைகள் சுட்டிக்காட்டியிருந்தன. மலையாளவிலிருந்து உத்தியோகத்தின் மூலம் கிடைத்த வருவாயினும் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

அதேபோல் தென்னிலங்கையில் தேவியை, இறப்பர் தோட்டங்களில் பணிபுரிபவற்ற வாய்ப்புக்களும் யாழ்ப்பாணத்தவர்களுக்குக் குறைவாகவே காணப்பட்டது. இரண்டாம் உலக மகா யுத்த காலங்களில் தொழிற்கல்வியின் அவசியம் பலராலும் உணரப்பட்டது. அச்சமயத்தில் போக்குவரத்துத் தடைப்பட்டதால் நாட்டின் உணவுப்பொருட்களின் இறக்கு மதியும் பாதிக்கப்பட்டது. எனவே 1948 ஆம் ஆண்டு வரை தொழிற்கல்வியை விரும்புகின்ற மாணவர்களுக்கு அதனைக் கற்றுக் கொடுப்பதற்குச் சிறந்த கல்லூரியும் வட இலங்கையில் காணப்படவில்லை.

இலங்கை சுதந்திரமடைந்த காலப் பகுதியிலும் அதற்குப் பிற்பட்ட காலப்பகுதி யிலும் தொழிற்கல்விக்கான வசதிகள் சரியான முறையில் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. காலத்துக்குக் காலம் அரசாங்கம் கல்வி முறை யில் பல திருத்தங்களைக் கொண்டு வந்தபோதும் தொழிற்கல்வியில் அது அக்கறை காட்டியதாகத் தெரியவில்லை. இதனை சுழுகேசரியின் வெவ்வேறுகள் அறிவதற்குமின்றன. 1952 ஆம் ஆண்டின் பின்பே அரசு தொழிற்கல்வியாளிகளை அமைப்பதற்குத் தீர்மானித்துக் கொண்டது. அதன் பொருட்டு யாழ்ப்பாணம், கண்டி, காலி, மானிப்பாய், ஆகிய இடங்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டன. தொடர்ந்து 8 ஆம் வருப்புப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்த மாணவர்கள் இக்கல்லூரியில் கற்பதற்கு வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக்கொடுக்கப்பட்டது.

1953 ஓக்ரோபர் 4 இல் வெளிவந்த சுழுகேசரியில் தொழிற்கல்வி தொடர்பாகக் காணப்படுகின்ற செய்தியானது தொழிற்கல்வி தொடர்பான பிரச்சினைகள் முடிவுக்கு வர வில்லைபெல்பதனை உணர்த்துகிறது.

அச்செய்தி பின்வருமாறு.

“அடுத்தவருட்கணில் பல்லாயிரக்கணக்கான மாணவர்கள் உத்தி யோகயின்றிச் சீவியத்துக்கு



உழைக்க வழியறிவாராய்த் தட்டுத்தடுமாறும் நிலை வரப்பிபாவின்றதென்பதே கூற வேண்டும். இப்பரிதாபகறி வராமல் தடுக்க வேண்டிய மாணவர்கட்கு கற்றுக் கொடுக்கப்படும் கல்விமுறை முற்றுமுழுதாக மாற்றப்பட வேண்டும்." (ஈழகேசரி 1953 ஏப்ரலார் 04, ப.02)

தொழிற்கல்வியை ஆதரித்த ஈழகேசரி அது வெளிவந்தகாலப்பகுதியில் அதன் ஆவரியத்தை உணர்த்தி வந்ததுடன் தொழிற்கல்வி கற்றுக் கொடுப்பதற்கான வாய்ப்புக்களையும் வழங்குமாறு அரசாங்கத்திடம் கேட்டும் வந்தது. அந்தவகையில் அகன்இறுதிக் காலத்தில் தொழிற்கல்வி வழங்குவதற்கான முயற்சிகளும் அரசாங்கத்தால் முன்னெடுக்கப்பட்டு அதற்கான இடங்களும் தேர்த்தெடுக்கப்பட்டனம் குறிப்பிடத்தக்கது.

#### சர்வகலாசாலையில் தேர்தல்

நாகரிகம் முன்னேற்றமடைந்த எல்லா நாடுகளிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் கல்வி வளர்ச்சியில் ஈடுபடும் உயர்நிறுவனங்கள் இருந்து வந்துள்ளன. இன்றைய உலகில் இத்தகைய நிறுவனங்கள் சர்வகலாசாலையெனவும், பல்கலைக்கழகங்களெனவும் அழைக்கப்படுகின்றன. பொதுவாக உலகில் 19 ஆம் நூற்றாண்டில் நவீன பல்கலைக்கழகங்கள் தோன்றத் தொடங்கின. 18 ஆம் நூற்றாண்டில் மத்திய பகுதியில் நடைபெற்ற தொழிற்புரட்சியால் உருவாக்கப்பட்ட புதிய குழந்தைகளில் தான் இவை தோன்றின எனலாம். லண்டன் பல்கலைக்கழகம் ஏறத்தாழ 190 வருடங்களுக்கு முன்னர் தோற்றம் பெற்றது. அதேபோல் இத்தாலியாவில் நவீன பல்கலைக்கழகங்கள் 1857 இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இவை மும்பாய், கொல்கத்தா, சென்னை ஆகிய பிரதான மாகாணங்களில் அமைக்கப்பட்டன.

தமது நாட்டில் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் இடைநிலைக்கல்வி கற்பதற்கான வசதிகள் அதிகரித்தன. இதன் காரணமாகப் பல்கலைக்கழகம் செல்லக்கூடிய நிறைவு

யானவர்கள் நாட்டில் காணப்பட்டனர். அதேதேரத்தில் இவர்களுக்கு உயர்கல்வி வசதிகள் குறைவாகவே காணப்பட்டன. இதன் காரணமாக 1906 இல் "இலங்கைப் பல்கலைக்கழகச் சங்கம்" உருவாக்கப்பட்டது. தொடர்ந்து இதனுடாக இலங்கையில் பல்கலைக்கழகம் ஒன்றினை நிறுவுவதற்கான இயக்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

இச்சங்கத்தை உருவாக்குவதில் முன்னணி யில் நின்றவர்களில் சேர். பொன். அருணாசலம், பி. குமாரசாமி போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். அதேதேரம் மேலைநாட்டுக் கல்வி கற்ற அருணாசலத்துடன் இணைந்து கொண்ட சிவர லண்டன் பல்கலைக்கழக அமைப்பு கீழ்க்கேள்வ நாகரிகச் சார்பற்றதாக பிரதான மொழி விடயத்தில் காணப்படுவதில் உள்நாட்டுத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு ஒரு பல்கலைக்கழகம் தேசிய மறுமலர்ச்சியின் பிரதான அங்கமெனக் கருதினர். (மலலசேகர, ஜி.பி, 1969, ப.996)

1911 ஆம் ஆண்டு வரை சர்வகலாசாலை தொடர்பாக அரசாங்கம் எவ்வித நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொள்ளவில்லை. 1912 ஆம் ஆண்டளவில் அரசாங்கம் கொள்கை வளவில் ஓர் சர்வகலாசாலை ஏற்பட வேண்டுமென்பதை ஏற்றுக்கொண்டது. 1921 இல் 155 மாணவர்களுடன் கொழும்பில் ஓர் பல்கலைக்கழகம் கல்நூளி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அச்சமயத்தில் இது லண்டன் பல்கலைக்கழகப் பரிட்சைகளுக்கு மாணவர்களைத் தயார் படுத்துகின்ற ஒரு கல்லூரியாகவே காணப்பட்டது. கலை, விஞ்ஞானப் பிரிவுகள் அங்கே காணப்பட்டன. ஆங்கிலம், இலத்தீன், கிரேக்கம், பாஸி, சமஸ்கிருதம், வரலாறு, பொருளியல், புவிவியல், சிங்கனம், தமிழ்க் கல்வி, மொழியியல், தாவரவியல், விலங்கியல், பெளதிகவியல், இரசாயனவியல் போன்ற பாடங்கள் போதிகப்பட்டன.

1930 இல் ஈழகேசரி ஆரம்பித்த காலத்திலும் சர்வகலாசாலை தொடர்பான பிரச்சினைகள்

தொடர்ந்த வண்ணமே காணப்பட்டன. இதன் காரணமாகச் சர்வகலாசாலை அமைப்பில் மேற்கொண்ட முயற்சிகள், ஏற்பட்ட பிரச்சினைகள், மொழிப்பிரச்சினைகள் போன்ற பல்வேறு விடயங்கள் இப்பத்திரிகையில் காணப்படுகின்றன. 1931 இல் ஈழகேசரியில் வெளிவந்த செய்திபொன்றில் சர்வகலாசாலை அமைக்கப்படுவதற்கான காலம் நீடித்துச் செல்வதையிட்டுத் தான் கவனலாபடைவதாக அந்நிப் பின்வருமாறு காட்டப்பட்டுள்ளது.

“இலங்கையில் ஓர் சர்வகலாசாலை ஏற்படுத்துவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகள் சென்ற மூன்று வருடமாக நடந்து வருகின்றன. இன்னும் ஒரு முடிவுகளையும் வந்தபாடிட்டலை. சிகிரத்தில் வரப் போவதுமில்லை” (ஈழகேசரி, 1931 செப்ரெம்பர் 30, ப.02)

இலங்கையில் சர்வகலாசாலை அமைக்கப் பட வேண்டுமென்ற நோக்கத்தைக் கொண்டிருந்த ஈழகேசரி அது அமைக்கப்பட வேண்டியதன் அவசியத்தையும் அப்படிப்போது தனது வெளியீடுகளில் வலியுறுத்தி வந்தது. அதேநேரத்தில் சமகாலத்தில் சர்வகலாசாலை தேவையில்லை என வாதிடுகின்ற ஒரு குழுவும் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வந்தது. மேற்கூறப்பட்ட இத்தகைய கருத்தைக் கொண்டிருந்த புனித. சென். பத்திரிசியர் கல்லூரி பிரதம ஆசிரியர் மத்தியூசின் நடவடிக்கைகளைக் கண்டிக்கின்ற ஈழகேசரி கதேசபாலைகள் விருத்தியடையவும் தேசிய பாடன்கள் வளர்ச்சியடையவும் தமது நாட்டுச் செல்வம் வெளியே செல்வதைத் தடுக்கவும் ஒரு பல்கலைக்கழகம் அவசியமென்பதனை வலியுறுத்தியது. (ஈழகேசரி, 1934 டிசெம்பர் 30, ப.05)

இலங்கையில் சர்வகலாசாலைக்கான கோரிக்கைகள் பரவலாக ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த அதேநேரத்தில் இந்தியாவின் பல பாகங்களிலும் சர்வகலாசாலைகள் அமைக்கப்பட்டு உயர்தரக்கல்வி சிறப்பாக நடைபெற்று வந்ததையும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு

பலரின் முயற்சிகளினாலும் பல்கலைக்கழகம் ஒன்று உருவாக்கப்படுவதற்கான ஆயத்தங்கள் தடைபெறப்போது அடுத்து அது அமைக்கப்படும் இடத்தொடர்பான பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டன. சிலர் கொழும்பிலமைக்கப்பட வேண்டுமெனவும் வேறு சிலர் அதனை விரும்பாமலும் இருந்தனர். அவர்களில் சிலர் பேராதனைகளில் பல்கலைக்கழகம் அமைக்கப் படுவதையே விரும்பினர்.

இவ்விடயத் தொடர்பான ஈழகேசரி தனது கருத்தைப் பின்வருமாறு முன்வைக்கின்றது.

“பல விஷயங்களைப் பல்கலைத்தாய் நோக்குமிடத்துச் சர்வகலாசாலை கொழும்பு நகரிலே அமைக்கப்படுவது மிகவும் நல்லதும் ஏற்றதுமென்பதே எமது முடிவானதும் உறுதியானதுமான அபிப்பிராயம்.” (ஈழகேசரி, 1936 மே 31, ப.08)

இப்பத்திரிகையைப் பொறுத்தவரை அது பல்கலைக்கழகம் அமைக்கப்படுமானால் அது கொழும்பில் ஆரம்பிக்கப்படுவதையே விரும்பியது. அங்கே பலவசதிகளுண்டு என்றும் தூர இடத்திலிருந்து வருகின்ற மாணவர்களுக்கு சிரமங்கள் ஏற்படாதெனவும் அங்குள்ள வலத்திய கல்லூரி, சட்டக்கல்லூரி என்பன வற்றை எதுவென சிரமமின்றி இருதற்குப் பயன்படுத்தலாமெனவும் அது கருதியமையே அதற்கான காரணமாகும். (ஈழகேசரி, 1935 செப்ரெம்பர் 01, ப.08) இறுதியாக ஆரம்பத்தில் கொழும்பிலிருந்த பல்கலைக்கழக கல்லூரி 1942 இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகமாக மாறியது. கொழும்பிலே பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டதும் அது பேராதனையில் புதிய கட்டடங்கள் கட்டி முடிக்கப்பட்டதும் அங்கே மாற்றப்பட்ட வேண்டுமெனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது.

சர்வகலாசாலை உருவாகும் தறுவாயில் 30 வருடங்களாகப் பலர் மேற்கொண்ட இம் முயற்சி இப்போதுதான் ஒரு வடிவத்தைப் பெற்றுள்ளதென மகிழ்ச்சியடையும்

இப்பத்திரிகை இதனை நிரவடிப்பதற்கு அமைக்கப்பட்ட குழுவை பற்றிக் குறை கூறுகின்றது. இக்குழுவில் அங்கத்தினர் பெற்றவர்கள் கல்வித்துறையில் சிறிதும் அனுபவமற்றவர்களொன்றும் இச்சனபதியுள்ள 60 பேரில் 24 பேர் அரசாங்கத்தை உறுப்பினர்களாகையால் இது மற்றொரு அரசாங்க சனபதாக மாறப்போவதாகவும் கூறுகின்றது. (சுழுகேசரி, 1942 மார்ச் 29, ப.06) சர்வகலாசாலை ஐரணை 1ஆம் திகதி தொடக்கம் இலங்கையில் தனது பணியை ஆரம்பித்தது. சேர், ஐவர், ஜெனில்ஸ் என்பவர் உட்படேட்சகராக நியமனம் பெற்றார். இவர் அரசியல்வாதிப்பட்டத்தில் பிரித்தானியாவில் பேர் போன ஒருவராக காணப்பட்டதுடன் அரசியல்வாதிபுடன் தொடர்புபட்டவரையில் பலதரமான துண்டுகளையும் எழுதியவரென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பல்கலைக்கழகத்திற்கான போராட்டம் முடிந்த போது ஏற்பட்ட மற்றொரு பிரச்சினையையும் சுழுகேசரியினூடாக அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. அதாவது பல்கலைக்கழகத்தில் போதனை மொழியாகத் தாய்மொழி இருக்கவேண்டுமென்பதே பிரச்சினை. இவ்விடயத்தில் கல்வி மந்திரி கன்னங்கரா மிகவும் உறுதியாக இருந்தார். தாய்மொழியே போதனை மொழியாக வேண்டுமென்ற இவரின் எண்ணத்திற்கு ஆதரவாகக் கருத்துக் கூறும் சுழுகேசரி சர்வகலாசாலையில் தாய்மொழியில்தான் கல்வி புகட்ட வேண்டுமெனவும் ஆங்கிலப் பற்றும் மௌலத் தேச நாகரிகத்தில் ஊழியவர்களுக்கும் இவ்விடயம் கவனமவை உண்டாக்கிவிட்டதெனவும் உண்மையான நோக்கங்கொண்ட எவரும் மந்திரியின் திட்டத்தை ஆதரிக்க வேண்டுமெனவும் கூறுகின்றது. (சுழுகேசரி 1945 ஜூலை 08, ப.04)

1950 களின் பின்பாக இலங்கைக்கு ஒரு சர்வகலாசாலை வேண்டுமெனக் கோரி வந்த சுழுகேசரி தமிழருக்குத் தமிழில் பல்கலைக்கழகம் அமைக்கப்படுவென்பதன்

அவசியத்தையும் உணர்ந்து கொள்வதெனவில்லை. சுழுகேசரியினது இத்தகைய நிலைப்பாட்டிற்கான காரணங்களிலொன்று அச்சமயத்தில் நாட்டில் ஏற்படத் தொடங்கிய இன முரண்பாடே ஆகும்.

இவ்விடயத் தொடர்பாக சுழுகேசரி தனது கருத்தைப் பின்வருமாறு முன்வைக்கின்றது.

"தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக இயக்கம் தமிழ் மக்களிடையே பேராதிபு பெற்று வருகின்றது. துங்கிக் கொண்டிருக்கும் தமிழினத்தை இவ்விடயக்கம் தட்டிவெளப்பியதென்றே கூறவேண்டும். தன் கையே தனக்குதவி என்ற அனுபவ உண்மையை தமிழ்மக்கள் இப்போது தான் உணர் ஆரம்பித்துள்ளனர்." (சுழுகேசரி, 1957 ஏப்ரல் 14, ப.06)

தமிழ்பல்கலைக்கழகம் தேவைவென்று பலர் எழுதியுட்குறாகல், வாசகர் எழுதியுட்குறாகல் போன்றவற்றையும் சுழுகேசரி வெளியிட்டது. 1957 அனலில் இக்கோரிக்கையானது உச்ச நிலையை அடைந்ததெனலாம். சுழுகேசரி தோன்றிய காலத்தொடக்கம் இலங்கைக்கு ஒரு பல்கலைக்கழகம் தேவைவென்பதை வலியுறுத்தி வந்தது. அப்பல்கலைக்கழகத்தில் போதனை மொழியாக தாய்மொழிதான் இருக்க வேண்டும் என்பதையும் அது கூறி வந்தது. ஆனால் 1950களின் பின்னர் மொழிப்பிரச்சினை உச்ச நிலையை அடைந்தபோது தமிழருக்குத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் அவசியமென்பதையும் அது உணர்த்தியது.

**வெண் கல்வி**

சுழுகேசரி வெளிவந்த காலப்பகுதியில் இலங்கைச் சமூகத்தில் ஆறுதும் குறிப்பாக வாழப்பாண சமுதாயத்தில் கல்வி வசதிகள் பின்தங்கிய நிலையிலேயே காணப்பட்டன. குறிப்பாகப் பெண் கல்வி என்பது மிகவும் மோசமான நிலையிலேயே காணப்பட்டது. வீடுகளில் உதவி செய்யக்கூடியவர் என்ற அடிப்படையில் அவர்கள் பாடசாலைக்குச் செல்வதனை பெற்றோர்கள் விரும்பவில்லை.

(சின்னத்தம்பி, மா., 2000, ப.53) இவ்வகையான குழுவில் தொன்றிய சமூகசாரி பெண்களில் தொடர்பான பல்வேறு ஆக்கங்களை வெளியிட்டு பெண்களில்லின் முன்னேற்றத்திற்குத் தன்னாலியன்ற பணியை மேற்கொண்டது. இருப்பினும் இப்பத்திரிகை கூட அவர்களுது கல்வினை ஒரு வரையறைக்குள்ளேயே தான் வைத்திருக்க விரும்பியது.

இலங்கையில் பலதுறைகளில் ஆண்களுக்குப் பெண்களுக்கும் இடையில் சட்டரீதியான சமத்துவம் வென்றெடுக்கப்பட்டுள்ளது. கல்வி, தொழில், சொத்துரிமை போன்றவற்றிலான சமத்துவத்தின் முக்கியத்துவம் பெரியதே. ஆயினும் ஆணாதிக்க சித்தனைகள் இன்றும் ஆர்வாக வேருன்றியுள்ளன. (சிவசேகரம், சி, 2002, ப.29) இத்தகையதொரு நிலையையானது இன்று தெற்று வந்ததல்ல பன்னெடுங்காலமாக உலகில் வேருன்றி வளர்ந்ததொன்று. போர்த்துகீசியர், ஒல்லாந்தர் காலங்களிலும் தொடர்ந்த இம்முறையானது ஆங்கிலேயரின் ஆட்சியிலும் மாற்றமடையவில்லை. பெண் என்றால் அவள் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். அவள் இவ்வாறையே வேண்டும் போன்ற கட்டுப்பாடுகள் அவளுக்கு இருத்தன. குடும்பமென்ற கட்டுப்பாடு மேன்றிவையடையும்போது அதற்குள் அகப்பட்ட பெண் பல வகைகளில் குறிவிட்டுப் பொருளாகக் கொள்ளப்படுகின்றாள். தாய்மை, குழந்தை வளர்ப்பு, சமையல், வீட்டு நிர்வாகம் போன்ற பலவாழ்க்கைத்துணைதரப்பண்புகள் அவளிடம் சேருகின்றன. (திருச்சத்திரன், செல்வி, 1997, ப.212) இப்படிப்பட்ட பெண்கள் முன்னேற்றமடைவதில் பல பிரச்சினைகள் காணப்பட்டன.

பொதுவாகச் சில குடும்பங்களைத் தவிர அக்காலப்பகுதியில் பலரும் பெண்பிள்ளைகள் பிறப்பதனை தமக்குச் கமையெனக் கருதினர். அக்காலப்பகுதியில் பெண் பிள்ளைகள் பிறக்கும் போது இத்தியா போன்ற சில நாடுகளில் அப்பிள்ளைகள் கொலை

செய்யப்பட்டனர். சிலசந்தர்ப்பங்களிந்தாரின் கருவிலிருக்கும் போதே பெண் குழந்தை என சந்தேகம் கொண்டால் அக்கருவைக் கவல்த சம்பளங்கொழிந்து. இது இவ்வாறிருக்க 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதில் சைவ மதுமலர்ச்சியின் தந்தையாக விளங்கிய ஆறுமுகநாவலர் கூடப் பெண்கள் பற்றிய பாரம்பரியக் கருத்தையே கொண்டிருந்தார். சமூகசாரி வெளிவந்த காலத்திலும் இந்நிலை தொடர்ந்தது. பெண்களில், பெண்வாக்குரிமை எல்பனவற்றைப் பெற்றுக்கொள்வதில் அக்காலப்பகுதியில் பெண்கள் பெரும் சிரமத்தை எதிர்நோக்கினர்.

20 ஆம் நூற்றாண்டில் தென்னாசிய நாடுகளில் உருவாகிவந்த சீர்திருத்த இயக்கங்கள் பெண் கல்வியை வலியுறுத்திக் கொண்டன. சமூகசாரியின் காலப்பகுதியிலும் சரி அல்லது அதற்கு முற்பட்ட காலத்திலும் சரி நமது தேசியவாதிகள் பலர் பெண்களில் தொடர்பாகப் பிற்போக்கான கொள்கையையே கொண்டிருந்தனர். குறிப்பிடத்தக்கது. பெண்கல்வியானது அவர்களைச் சிறந்தமனைவி வராகவும், தாய்மாராகவும் மாற்ற வேண்டும். வீட்டு நிர்வாகம், சைவம், அழகுக்கலை ஆகியவற்றில் தேர்ச்சியும், சைவசமய இயக்கங்கள், சான்றிதங்கள் போன்றவற்றையும் அவர்கள் அறிந்திருந்தால் போதுமானது என்பதே அவர்கள் கருத்தாகும். பெண்களுக்குக் கற்றுக் கொடுக்கப்படும் கல்வியானது உத்தியோகம் பெற்றுக்கொள்வதனை நோக்கமாகக் கொண்டிருக்கக்கூடாதெனவும் சம்மாரிக்கத்தினையும் வாழ்க்கையினையும் குறித்துச் சொல்வதற்காகவும் அது இருக்க வேண்டுமென்பதும் அக்காலத்தில் சமூகசாரியின் கருத்தாகக் காணப்பட்டது. (சமூகசாரி, 1939 டி.செம்பர் 24, ப.06)

1930 காலத்தில் க.இராசதுரை என்பவர் பெண்களில் எப்படி இருக்கவேண்டுமென்ற தலைப்பில் கட்டுரையொன்றினை சமூகசாரியில் எழுதினிருந்தார். அதில் பின்வரும் விடயங்களை அவர் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

“இந்தாட்டில் கலாசாலைகளில் படித்து ஒரு பத்திரத்தைப் பெற்றுச் செலுத்தும் திறனும் பெண்கள் உண்மைக் கல்விச் செல்வத்தைப் பெற்றவராகார். நமது செத்தமிழ்த் திருநாட்டுச் சிரிய நாகரிகத்துக்கு ஏற்ப குடும்பத்தை நிறம்ப நடத்தும் செவ்விய ஆற்றலையும் பெரியோருக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடத்தலையும் உயிருக்கு உறுதியாகும் உண்மைப் பொருளையுணர்ந்து செல்லும் வகை அறநெறியில் பயின்று ஒழுக்கமையும் இம்மொன்றைப் பிறவற்றையுமே வணக்கத்தக்க சிரிய கல்வி நபுது தமிழ்நாட்டுப் பெண்கட்டுப் புகட்டத்தக்கது.” (இராசதுரை, சு., சமூகசேரி 1930 ஒக்டோபர் 22, ப.03)

பெண்கள் கல்வி கற்பதனால் சில கெடுதிகள் ஏற்படுமென சமூகசேரிக் காலத் தமிழ்ச் சமூகம் நினைத்தது. பெண்கள் கல்வி கற்பதனால் பலகுடன் கடிதப் போக்குவரத்து வைத்துக் கொள்வார்களெனவும் பெரியவர்கட்கு அடங்கி நடக்கமாட்டார்களெனவும் வீட்டு வேலைகளைச் சரியாகக் கவனிக்க மாட்டார்களெனவும் அவர்கள் கருதினர். (இராசதுரை, சு., சமூகசேரி 1930 ஒக்டோபர் 22, ப.03)

பெண்களின் மூன்றேற்றம் தொடர்பாக சமூகசேரியில் பெண்களால் பல கட்டுரைகள் எழுதப்பட்டன. இக்கட்டுரைகள் பொதுவாக சமூகசேரியின் கருத்தையே பிரதிபலிப்பனவாகக் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு எழுதப்பட்ட கட்டுரையொன்றில் அதனது ஆசிரியர் தொழிற்செவ்வி, தாய்மொழிக்கல்வி என்பவற்றைப் பெண்கள் கற்க வேண்டுமெனவும் அவர்கள் கட்டுரைகள், நூல்கள் என்பன எழுதவும் வாசிக்கவும் தெரிந்திருத்தல் வேண்டுமெனவும் கூறுகின்றனர். (இராசம்மா, சு., சமூகசேரி 1930 ஒக்டோபர் 22, ப.03) இதேபோன்று மற்றொரு கட்டுரையில் பெண்கள் அயல் வீடுகளுக்குச் செல்வது நிறுத்தப்படுவதன் அவசியம் கற்படுகின்றது. (பாக்கியம், சு., சமூகசேரி 1930 ஒக்டோபர் 15, ப.04).

அக்காலப்பகுதியில் பெண்களுக்கான பாடசாலைகள் மிகவும் குறைவாகவே காணப்பட்டன. கலவன் பாடசாலைகள் பல காணப்பட்டாலும் அவற்றில் ஆண்களே பெருமளவுக்குக் கல்வியினைக் கற்றுடிந்தனர். பெண்கள் சிலர் அப்பாடசாலைகளில் கற்றாலும் அவர்கள் 10 அல்லது 12 வயதுவரையே கல்வியினைக் கற்றனர். அவள் பெரியவள் ஆகியதும் திருமணமாகும் வரை வீட்டிலேயே வைத்துப் பாதுகாக்கப்படுகின்ற பொருளாக மாறிவிடுவாள். உண்மையில் பெண்கள் அன்னிய நாகரிகத்தைப் பின்பற்றுவதை அக்காலச் சமுதாயம் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. பெண்கள் கல்வியில் அக்கறை கொண்டு சேர், பொன், இராமநாதன் ஒரு கல்லூரியை திறுயிய போதுங்கூட அவரும் கூடப் பெண்கள் வரையறுக்கப்பட்ட கல்வியையே கற்கவேண்டுமென்பதனை விரும்பியிருந்தார். (மெனனகுரு, சி., 1993, ப.59) 2ஆம் உலகயுத்தம் முடிவடைந்த காலத்தில் நாட்டில் பொருளாதார நெருக்கடியும் வேலைவாய்லாப் பிரச்சிளையும் ஏற்பட்டன. இத்திசையில் பெண்கள் வேலைக்கு போவதனைப் பின்பரும் காரணத்தைக் காட்டி, சமூகசேரி திராகரிக்கின்றது.

“வேலைவாய்லாத திண்டாட்டம் திறைத் திருக்கும் இக்காலத்தில் உத்தியோகத்துக்குப் போட்டி போட்டால் நாட்டின் கதியென்னவாகுமோ எனச் சிந்திக்க முடியவில்லை” (சமூகசேரி, 1948 ஒகஸ்ட்.01, ப.10).

1945 இன் பின்னர் ஏற்பட்ட கல்வி மாற்றங்கள் பெண்கள் தேசிய அபிவிருத்தியில் அதிகம் பங்குகொள்வதற்கு இடமளித்தது. கல்வி, பயிற்சிகள், தொழில் போன்றவற்றில் ஆண்களுடன் சமனாகப் பெண்கள் ஈடுபடத் தொடங்கினர். (சீரானூர், சி., 1978, ப.79) இதன் காரணமாகவே உத்தியோகத்துறையிலும் 1945 களின் பின்பாகப் போட்டி நிலைமையொன்று இருப்பாருக்குமிடையில் உருவானது.

1948 காலப்பகுதியில் எஸ். சிவலிங்கம் என்பவர் ஈழகேசரியில் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருந்தார். அதில் பொருளாதார நெருக்கடி, ஏற்பட்டுள்ள இக்காலத்தில் பெண்கள் வேலைக்குச் செல்வது உகந்ததல்ல எனவும், அவர்கள் வேலை செய்தால் பொருளாதார நெருக்கடி, மேலும் அதிகரிக்கும் எனவும் குறிப்பிடுகின்றார். தொடர்ந்து அவர் கூறும்போது, பிரசவகால விடுமுறை, அதிக மணித்தியால வேலை மேற்கொள்ள முடியாமை, இரவுநேரங்கள் வேலை செய்ய முடியாமை, இடமாற்றம் செய்தால் வேலை செய்வதில் பிரச்சினைகள் போன்ற பல காரணங்களை இதற்காக அவர் குறிப்பிடுகின்றார். (சிவலிங்கம், எஸ்., ஈழகேசரி, 1948 செப்ரெம்பர், ப.02)

த.க.ம. பொன்னம்மாள் என்பவர் உத்தியோகம் பார்க்கும் பெண்களைப் பற்றி அக்காலத்தில் சில கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தார். அதனைப் பின்வருமாறு ஈழகேசரியினூடாக வெளிப்படுத்துகின்றார்.

“அரசாங்க சேவையில் ஈடுபடும் பெண்களுக்கு கற்பினை ஒழுக்கப்படி, ஒழுக்கநேரமெங்களாண்டு. கணவனைக் கவனிப்பதெங்கணம். தம்பிள்ளை களை கவனிப்பதெங்கணம்.” (பொன்னம்மாள், த.க.ம., ஈழகேசரி, 1948 செப்ரெம்பர் 12, ப.02)

எனவே பெண்களில் பற்றியும், அவர்கள் உத்தியோகக்கல்வி கற்பது பற்றியும் இரு வேறுபட்ட கருத்துக்கள் இக்காலப்பகுதியில் இருபாலாரிடமும் காணப்பட்டதனை இதன் மூலமாக அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. இப்பத்திரிகை “பெண்கள் பகுதி” என்ற ஒரு பிரிவினை ஆரம்பித்து அவர்கள் தொடர்பான பல தகவல்களை வழங்கியது. இவ்வாறே “விவாதமேடை” என்ற மற்றொரு பகுதியை ஆரம்பித்து பெண்கள் சமஉரிமை கேட்டது தொடர்பான பலரின் அபிப்பிராயங்களை வெளியிட்டது.

கல்வியில் மட்டுமல்ல பெண்கள் வாக்குரிமை பெற்றுக் கொள்வதனையும் கூட அக்காலத் தமிழ்ச் சமூகம் பெருமளவுக்கு ஆதரிக்கவில்லை. இதனைப் பல்வேறு காரணங்கள் காட்டித் தமிழ்த்தலைவர்கள் நிராகரித்தனர். ஈழகேசரியும் வாக்குரிமை பெறுவதற்குத் தமிழ்ப் பெண்கள் இன்னமும் போதிய தகைமை வடையவில்லை எனப் பின்வரும் காரணத்தைக் காட்டி நிராகரிக்கின்றது.

“தமக்கென்று ஒர் சொந்த அபிப்பிராயத் துடன்கூடியவர்களைப் பூரணமாக ஆலோசனை செய்ய சரி பிழையறியும் ஆற்றலும் பெண்களிடத் திறுக்கின்றதா?... ஆண்களே வாக்குரிமையைப் பற்றியறியாமலிருக்க பெண்கள் எப்படி அறியப் போகிறார்கள்.” (ஈழகேசரி, 1930 செப்ரெம்பர் 10, ப.02)

தேனப் பிரச்சினையும் கூட அக்காலத்தில் பெரும் பிரச்சினைவாகக் காணப்பட்டது. இதனைத் துணிந்து எதிர்த்த ஈழகேசரி இவ்வழக்கம் சமுதாய முன்னேற்றத்துக்குப் பெருத்தடையெனவும் எல்லோரும் சேர்த்து இதனை ஒழிக்க முன்வர வேண்டுமென்ற கருத்தையும் முன்வைக்கின்றது. (ஈழகேசரி, 1951 ஜூன் 24, ப.06)

பெண்கல்வியானது ஈழகேசரி வெளிவந்த காலத்தில் மிகவும் மோசமான நிலைமையே காணப்பட்டது. ஆனால் அதனது இறுதிக் காலங்களில் பெண்கல்வியில் மாற்றங்கள் பல ஏற்பட்டு ஆண்களுக்குச் சமனாக உத்தியோகங்களில் போட்டி யிடுகின்ற நிலைமையொன்று ஏற்பட்டது. இதற்கு முக்கிய காரணம் இலவசக்கல்வியும் அதன் பின்பாக ஏற்பட்ட மாற்றங்களானதும் ஈழகேசரியானது பெண்கல்வியை வெறுக்கவில்லை. அதே நேரத்தில் அது உத்தியோகக் கல்வியையும் ஆதரிக்கவில்லை. மாறாக ஒரு குடும்பத்தைத் திறம்பட நடத்தத் தேவையான கல்வியையே அது விரும்பியிருந்தது. அதுவே அக்காலச் சமுதாயத்தினது நிலையாகவும் காணப்பட்டது.

## ஆசிரியர்கள் தலம்

நாட்டின் கல்வி முன்னேற்றத்தில்தான் நமையும் இணைத்துக்கொண்ட நமதுகேசரி அக்கல்வியின் வளர்ச்சிக்குத் துணைகொடுக்க வேண்டிய ஆசிரியர்களின் தலம்தான் அக்கலையென்றே உணரத்தகுந்தது. அத்தலமையிலே இப்பத்திரிகை வெளிவந்த காலத்திலே ஆசிரியர்கள் பல்வேறு பிரச்சினைகளை எதிர்த்தோக்கியிருந்தனர். இவ்வாறு இவர்கள் அக்காலப்பகுதியில் எதிர்கொண்ட பல்வேறு பிரச்சினைகள் நமதுகேசரியில் எடுத்துக்காட்டப்படுவதுடன் அவர்களின் முன்னேற்றத்திற்குரிய வழிவகைகளும் இப்பத்திரிகையில் காணப்படுகின்றன.

1930 களில் பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்பட்ட சமயத்தில் அரசாங்கம் ஆசிரியர்களின் சம்பளத்தைக் குறைப்பதற்குத் தீர்மானித்தது. இந்த நடவடிக்கையை நமதுகேசரி குறை கூறுகின்றது. சுயமொழிப் பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்கள் A, B, C என்ற வகுப்புக்களாகத் தரம் பிரித்து காணப்பட்டனர். இவர்களின் வருப்புக்கு ஏற்ப சம்பளமும் குறைக்கப்பட்டது. அதே நேரத்தில் ஆங்கில வித்தியாசாலைகளில் கற்பிக்கின்ற ஆசிரியர்களது சம்பளத்தைக் குறைப்பதற்கு அரசாங்கம் முற்படவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. (நமதுகேசரி, 1933 பெப்ரவரி 02, ப.06)

அரசாங்கத்தினால் ஆசிரியர்களுக்கு நேரடியாகச் சம்பளம் வழங்கப்படுவதனை தனது நீண்டகாலக் கோரிக்கையாக நமதுகேசரி கொண்டிருந்தது. இவ்வாறு செய்வதனுடாக முகாமைக்காரர்களின் கெடுபிடி கள் குறைவுமேன அது கருதியது. சபைகளால் நடத்தப்படாத சுயபாஷா வித்தியாசாலைகளிலும், இருபாஷை வித்தியாசாலைகளிலும் கல்வி கற்பிக்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கு அரசாங்கத்தால் நேரடியாகச் சம்பளம் கொடுக்கின்ற முறை தடைமுறைக்கு வருவது தொடர்பாக அரசாங்க சபையில் விவாதம் நடைபெற்ற பொழுது இம்முறை கைகூட வேண்டுமென இப்பத்திரிகை ஆசிரியரிடமிருந்து. (நமதுகேசரி, 1936 மார்ச் 17, ப.06)

ஆசிரியர்களைக் கடமைப்பாற்றுகின்றவர்கள் அரசியல் விடயங்களில் தலையிடக்கூடாது என்று பரவலாக அக்காலத்தில் பேசப்பட்டு வந்தது. இவர்கள் அரசியலில் தலையிடுவதை அரசாங்கமும் கட்டுப்படுத்த முற்பட்டது. அதே நேரத்தில் ஆசிரியர்கள் அரசியலுக்கு வருவதனை விடும்படி இப்பத்திரிகையானது அரசாங்கத்தின் இந்த நடவடிக்கையைக் குறை கூறுகின்றது. கல்வித்துறையில் போதிய அறிவுகொண்ட ஆசிரியரே பொதுவிடயங்களில் பக்கம் சாராது நடுவு நிலைமை நோக்கி அபிப்பிராயம் கூறக்கூடியவர்களாகவும், பொதுமக்களுக்கு அரசியல் விடயமாக அறிவுரை கூறக்கூடியவர்களாகவும் உள்ளனர் எனவும் அவர்கள் நாட்டின் அரசியலில் தலையிடுவது அவசியமெனவும் கூறுகின்றது. (நமதுகேசரி, 1950 ஜூன் 02, ப.06)

1940 இல் இரண்டாம் உலகமகா யுத்த காலத்தில் பலர் இராணுவத்திலிணைந்தனர். இதன் காரணமாக ஆசிரியத் தொழிலுக்குப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது. குறிப்பாக இக்காலத்தில் உயர்தர, நடுத்தர வித்தியாசாலைகளில் ஆசிரியப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. 1946 இல் அரசாங்க உத்தியோகத்தார்களின் சம்பளங்கள் தொடர்பாக விசாரணைகளை மேற்கொள்வதற்கு அரசாங்கம் ஒரு குழுவை ஏற்படுத்தியிருந்தது. இக்குழுவின் சிபாரிசுகளின்படி அரசாங்க உத்தியோகத்தார்களின் சம்பளம் உயர்த்தப்பட்டபோது ஆசிரியர்களின் சம்பளம் உயர்த்தப்படவில்லை. (நமதுகேசரி, 1946 மே 19, ப.04) இவ்விடயம் தொடர்பாக யாழ்ப்பாண நகரமண்டபத்தில் தமிழாசிரியர்கள், பெரிய உபாத்தியாயர்கள் போன்றவர்களின் கூட்டம் நடைபெற்றது. சம்பளக் குறைவு காரணமாகப் பலர் ஆசிரியத் தொழிலை நாடாத நிலையும்கூட 1950 களில் காணப்பட்டது.

மேலும் சில பாடசாலைகளில் பாடசாலை முகாமைக்காரர்களின் கெடுபிடி கள் அதிகமாகக் காணப்பட்டன. சில சந்தர்ப்பங்களில் ஆசிரியர்களைப் பதவியிலிருந்து இவர்கள்

தீக்கிய சத்திரப்பங்களுமுண்டு. யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் கல்வி கற்பித்த ஆசிரியர் ஒருவரை முகாமைக்காரர் தீக்கியபோது அந்தக்கெதிராக ஈழகேசரி குரல் கொடுத்தது. (ஈழகேசரி, 1931 ஜூலை 08, ப.03)

அவ்வகையில் ஈழகேசரியானது வெறுமனே நாட்டின் கல்வி வளர்ச்சியில் மட்டும் அக்கறை கொள்ளாது அக்கல்வினைப் போதித்த ஆசிரியர்களையும் மறந்துவிடவில்லை. இவர்கள் தொடர்பான பல்வேறு செய்திகளையும் ஈழகேசரி தவறாமல் பிரசுரித்து வந்தது.

### மாணவர்களின் நலம்

ஆசிரியர்கள் நலனில் அக்கறை கொண்ட ஈழகேசரி அக்காலத்தில் மாணவர்கள் எதிர்போக்கிய பல்வேறு பிரச்சினைகளை எடுத்துக்காட்டவும் தவறவில்லை. இப்பத்திரிகை வெளிவந்த காலத்தில் கொழும்பில் இந்து சமயத்தைப் பின்பற்றும் தமிழ் மக்கள் அதிகளவில் வாழ்ந்த போதும் அவர்களுக்கென உயர்தர இந்துப்பாடசாலைகள் எதுவும் காணப்படவில்லை. அதே நேரத்தில் பிரசமயத்தவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனியான பாடசாலைகளும் அங்கு காணப்பட்டன. எனவே தமிழர் பாரம்பரியம், பழக்கவழக்கம், மொழி, பூர்வீகப்பெருமை என்பன காப்பாற்றப்பட வேண்டிய இந்துக்களுக்குத் தனியானதொரு பாடசாலை அவசியமென இது வாதாடியது. (ஈழகேசரி, 1940 ஜனவரி 21, ப.06)

அக்காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாண பாடசாலைகள் நேரம் தாமதமாகவே தொடங்கி வந்தன. ஆனால் 1941 காலப்பகுதியில் அரசாங்கம் பாடசாலை நேரத்தை காலை 8.30 மணிக்கு மாற்றிவிட்டது. பெரும்பாலான மாணவர்களுக்கு இது பெரும் பிரச்சினையாகக் காணப்பட்டது. அவர்கள் தொடட்டங்களில் வேலை செய்துவிட்டுப் பாடசாலைகளுக்குக் குறிக்கப்பட்ட நேரத்துக்கு வருவதும் கடினமானதாகக் காணப்பட்டது.

இவ்விடயத் தொடர்பாக ஈழகேசரி தனது கருத்தைப் பின்வருமாறு முன்வைக்கிறது.

“எங்கள் பிள்ளைகள் ஆயுட்பயிரின் கைவில் வளரவில்லை. மோட்டார் வாகனங்களில் செல்லவில்லை. விடிவுமுன் எட்டரை மணிக்கே அவசர அவசரமாகப் பாடசாலைக்கு வருவதென்றால் எத்தக் கிராமத்திலும் சாத்தியமாகப்படவில்லை” (ஈழகேசரி, 1941 ஜனவரி 26, ப.08)

அக்காலப்பகுதியில் மாணவர்களுக்குத் தேவையான தமிழ்ப்பாடப்புத்தகங்கள் இத்தியாவிலிருந்தே இறக்குமதி செய்யப்பட்டு வந்தன. இவை இத்திய மாணவர்களின் தேவைகள் கருதியே எழுதப்பட்டன. ஆகவே இப்புத்தகங்கள் இவ்வகை மாணவர்களுக்கு முற்றிலும் பொருத்தமானதெனக் கூறமுடியாது. பேச்சு வழக்கில் இரு நாடுகளுக்குமிடையிலே வேறுபாடுகள் காணப்பட்டன. மேலும் புத்தக காவல்களில் புத்தகங்களை பெற்றுக்கொள்வதிலும் சிரமங்கள் ஏற்பட்டன. ஏனென்றால் மாணவர்கள் புத்தகங்களை வாங்குவதிலும் சிரமங்கள் காணப்பட்டன. ஒரு வருடங்க்குப் பல நூல்களும் தேவைப்பட்டன. இவ்வாறு ஏழை மாணவர்கள் கல்வி கற்பதில் அக்காலத்தில் எதிர்போக்கிய பல பிரச்சினைகளை இப்பத் திரிகை தகுதிற்ற தகவல்களின் ஊடாக அறிய முடிகின்றது.

இவ்வகையில் அக்காலப் பகுதியில் நடைபெற்ற பொதுப்பரீட்சைகளில் காணப்பட்ட பல கஷ்டங்களை இப்பத்திரிகையினூடாக அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. “அவர்கோலப் பரீட்சைகள்” என்ற தலைப்பில் இவ்விடயத் தொடர்பாக ஈழகேசரியின் கருத்துப் பின்வருமாறு காணப்படுகிறது.

“இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் நடந்த C.C.S பரீட்சைக்குக் கேள்விகள் இரகசியமாக வெளி வந்தனம் பற்றிய விடயங்கள் அரசாங்க சபையில் விவாதம் செய்யப்பட்டது. இது முதல் தடவையல்ல. S.S.C, I.S.C பரீட்சைக்



கேஸ்ஸிலும் மூன்று இடேபோஸ் வெளிவரின்”  
(சுழுகேசரி, 1944 டி.செம்பர் 10, ப.04)

1953 காலத்தில் மாணவர்களுக்கு இலவசமாக வழங்கப்பட்டு வந்த மலிவோசன உணவானது அரசாங்கத்தினால் இடரென திறுத் தப்பட்டது. இதனை விமர்சனம் செய்கின்ற இப்பத்திரிகை இந்த உலகத்தைத் தொடர்பாகப் பலனையும் தேர்காணல் செய்து பலனது அபிப்பிராயங்களையும் வெளியிட்டது (சுழுகேசரி, 1953 ஜூலை 19, ப.01)

### நிறைவுரை

சுழுகேசரி வெளிவந்த காலப்பகுதியில் நாட்டின் கல்வி வளர்ச்சியில் பல மாறுதல்கள்

ஏற்பட்டன. அம்மாறுதல்களுக்கான போராட்டங்களும் நடைபெற்றன. கலமொழிக்கல்வி, இலவசக்கல்வி, சமவகக்கல்வி, தொழிற்கல்வி, சர்வகலாசாலைகள் நோற்றும், பெண்கல்வி மூன்றேற்றம் என்பன இவற்றில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடியன. இம்மாற்றங்களை இப்பத்திரிகையினூடாக இவருவாக விளக்கிக் கொள்ள முடிவியற்றது. அதுமட்டுமன்றி இப்பத்திரிகையினூடாக ஆசிரியர்கள், மாணவர்களின் அக்காவழிமை, அவர்கள் எதிர்கொண்ட பங்கேறு பிரச்சினைகள் போன்றவற்றையும் விளக்கிக் கொள்ள முடிவின்றது.

### உசாத்துணை நூல்கள்

1. சத்தியவேனி.ச., (1994), இலங்கையின் இனப்பிரச்சினையின் பொருளாதார மூலங்கள், பாரதி பதிப்பகம், யாழ்ப்பாணம்.
2. சத்திரசேகரம்.சோ., (1973), கல்வித்தத்துவம், கூட்டுறவுதமிழ் நூற்பதிப்பு விற்பனைக் கழகம், யாழ்ப்பாணம்.
3. சுப்பிரமணியம்.நா., (1978), சுறுசுறுப்பித்தொலைக்கல்வி, முத்துப்பிழைவெளியீடுமன்றம், முன்னியவனை.
4. முகம்மது.சமீம்.அ., (1998), ஒரு சிறுபான்மை சமூகத்தின் பிரச்சினைகள் - 1900 ஆண்டு முதல் 2048ஆம் ஆண்டு வரை, துறை வெளியீடு, வள்ளை.

### சுத்சினைகள்

1. ஆறுமுகம்.வ., (1999), 'இறுபதம் நூற்றாண்டு இலங்கைக் கல்வியும் தேசிய ஒருங்கிணைப்பும்', இராஜநாதன் நிகளைப் பேருரை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, யாழ்ப்பாணம்.
2. ஆறுமுகம்.வ., (1983), 'இலங்கையின் நிறுவனக் கல்வியும் கோவப்பாடக் விதப்புகளையும்', சிந்தனை, தொகுதி 1, இதழ் 1, (தினா-ஆ, சிந்தனைப் பணம், சி.க.), யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.
3. சத்திரசேகரம்.சோ., (1977), 'இலங்கையின் பொருளாதார மொழி மாற்றத்தின் ஆரம்பம் - அதன் பணி பற்றிய ஆய்வு', நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்சி மாநாடு நிதிக்சிகள், (ப.ஆ.வித்தியானந்தன்.க.), அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சிமன்ற இலங்கைக்கிளை, கொழும்பு.
4. சத்திரசேகரம்.சோ., (2000), 'சுறுசுறு இலங்கையில் கல்வி வளர்ச்சி - எதனைகளும் பிரச்சினைகளும்', கைலாசநாதம், பேராசிரியர் கைலாசநாதக் குருக்களின் எழுபத்தாறுவாறு அகவை நிறைவினைப்பிட்டு வெளியீடப்பட்டது, (ப.ஆ. கோபாலகிருஷ்ணசுயம்.ப.), பனாவிரா மலர் குழு, யாழ்ப்பாணம்.
5. சோனா.சி., (1978), 'பெண்களும் கல்வியும்', பெருந்தொட்டக் கைத்தொழியில் பெண்தொழிலாளர்களின் பங்கு, சிறிதன் பணம் வெளியீடு நிறுவனம், கொழும்பு.

6. சிவசேகரம், சி., (2002), 'மாக்களியுறும் பெண்ணியுறும் இலங்கையில் பெண்ணுரிமையும்', பெண் விடுதலையும் சமூக விடுதலையும், புதியபுதி வெளியிட்டதும், கொழும்பு.
7. சின்னதம்பேமா., (2000), ' வளற்றுக் நாடுகளில் பெண்கல்விவிருத்திக்கான மீள் சிந்தனை, சிந்தனை, இலங்கை, 1, தொகுதி.12, (பு.ஆ.கிருஷ்ணசுமார்.சே.), யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணம்.
8. திருச்சந்திரன், செல்வி., (1997), ' யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் சுருத்தியலும் கட்டமைப்புகளும் நிர்ணயிக்கும் பால்நிலைப்பாடும், தமிழ் வளர்ந்துப் படிப்புகள் சிலைந்தில் ஒரு பெண்ணின் நோக்க, குமரன் பதிப்பகம், கொழும்பு.
9. பிரேமரத்தன, போகொ., (1966), ' போதனாபொழி மாற்றத்திற்கான சிளந்தரி, இலங்கையில் கல்வி நூற்றாண்டுவிழா மலர், பாகம் 2, இலங்கை கல்வி கலாசா அலுவலர்கள் அமைச்சு, கொழும்பு.
10. மலையேசுவரா, ஜி.பி., (1966), ' பல்கலைக்கழககல்வி தொடக்கம்', இலங்கையில் கல்வி நூற்றாண்டுவிழா மலர், பாகம் 2, இலங்கை கல்வி கலாசா அலுவலர்கள் அமைச்சு, கொழும்பு.
11. முருகையன், இ., (1978), ' கல்விபல் நோக்கில் நாவலர்', நாவலர் நூற்றாண்டுவிழா மலர், (பு.ஆ.கலாசபுதி.க.), ஸ்ரீலங்கை, ஆறுமுகநாவலர்சபை, கொழும்பு - யாழ்ப்பாணம்.
12. மௌனகுருதி., (1993), ' பெண்ணிலைச் சிந்தனைகள்', இலங்கையில் இனத்துறையும் பெண்களும், பெண்கல்வி ஆய்வு நிறுவனம், கொழும்பு.

#### பத்திரிகைகள்

1. உதயன், 2002மார்ச்18, உதயன் பள்ளிகேஷன் பீரோலேட் விளிட்ட, யாழ்ப்பாணம்.

#### அழகேசரி பத்திரிகையின் வெளியீடுகள்

1. அழகேசரி, 1930ஜூலை08, திருமகள் அழுத்தகம், கன்னாகம்.
2. அழகேசரி, 1930செப்ரெம்பர்15, திருமகள் அழுத்தகம், கன்னாகம்.
3. அழகேசரி, 1930செப்ரெம்பர்22, திருமகள் அழுத்தகம், கன்னாகம்.
4. அழகேசரி, 1930செப்ரெம்பர்10, திருமகள் அழுத்தகம், கன்னாகம்.
5. அழகேசரி, 1931பெப்ரவரி11, திருமகள் அழுத்தகம், கன்னாகம்.
6. அழகேசரி, 1931ஜூலை08, திருமகள் அழுத்தகம், கன்னாகம்.
7. அழகேசரி, 1931செப்ரெம்பர்30, திருமகள் அழுத்தகம், கன்னாகம்.
8. அழகேசரி, 1931டிசம்பர்23, திருமகள் அழுத்தகம், கன்னாகம்.
9. அழகேசரி, 1932ஜூலை31, திருமகள் அழுத்தகம், கன்னாகம்.
10. அழகேசரி, 1933பெப்ரவரி02, திருமகள் அழுத்தகம், கன்னாகம்.
11. அழகேசரி, 1934ஜனவரி07, திருமகள் அழுத்தகம், கன்னாகம்.
12. அழகேசரி, 1934ஜனவரி07, திருமகள் அழுத்தகம், கன்னாகம்.
13. அழகேசரி, 1934டிசம்பர்30, திருமகள் அழுத்தகம், கன்னாகம்.

14. ஈழகேள்வி, 1935மார்ச்17, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
15. ஈழகேள்வி, 1935செப்டம்பர்01, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
16. ஈழகேள்வி, 1936மே31, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
17. ஈழகேள்வி, 1937பெப்ரவரி28, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
18. ஈழகேள்வி, 1939஫ுரம்பர்24, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
19. ஈழகேள்வி, 1940ஜனவரி21, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
20. ஈழகேள்வி, 1940ஜூன்02, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
21. ஈழகேள்வி, 1941நவம்பர்26, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
22. ஈழகேள்வி, 1942மார்ச்12, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
23. ஈழகேள்வி, 1943நவம்பர்14, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
24. ஈழகேள்வி, 1944மார்ச்12, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
25. ஈழகேள்வி, 1944஫ுரம்பர்30, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
26. ஈழகேள்வி, 1945ஜூலை08, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
27. ஈழகேள்வி, 1946மே19, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
28. ஈழகேள்வி, 1946ஜூன்23, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
29. ஈழகேள்வி, 1948஫ுரம்பர்01, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
30. ஈழகேள்வி, 1948செப்டம்பர்12, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
31. ஈழகேள்வி, 1948செப்டம்பர்12, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
32. ஈழகேள்வி, 1949ஜனவரி02, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
33. ஈழகேள்வி, 1951ஜூன்24, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
34. ஈழகேள்வி, 1951஫ுரம்பர்26, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
35. ஈழகேள்வி, 1953 ஜூலை19, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
36. ஈழகேள்வி, 1953஫ுரம்பர்04, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
37. 37. ஈழகேள்வி, 1953நவம்பர்15, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.
38. 38. ஈழகேள்வி, 1957஫ுரம்பர்14, திருமகன் அழுத்தகம், கண்ணாகம்.